

GHEORGHITĂ ȚĂRĂLUNGĂ

DORUL ȘI JALEA DE PATRIE

PROLOG

Acum un veac poporul român și-a întregit ființa națională, răzbită de-a lungul vremurilor de nedreptate, de asuprire și de înjosire!

Acum un veac eroii patriei s-au opus unui imperiu cotropitor să treacă peste pământurile strămoșești, izbândind o zdrobitoare și definitivă victorie!

Acum un veac sute de mii de eroi s-au dăruit, au luptat, au suferit dându-și viața pentru Eternitatea României!

Acum un veac ne-au fost rostite, ca un înălțător îndemn și ca o vie răspundere, memorabilele cuvinte: *Spuneți generațiilor viitoare că noi am făcut suprema jertfă!*

După un veac un dor sălăsluiește, ca un adânc răsunet, în cugetul și în sufletul meu, generat de sacrificiul divin al cohortelor de eroi, pentru care, cu evlavie, dedic strădania acestei cărți, regândind îndureratul lor gest, întru veșnica lor admirație și slavă!

Tocmai de aceea, dorul meu de patrie m-a copleșit întotdeauna cu sentimente înălțătoare, chiar dacă m-am aflat pe meleaguri îndepărtate ori prin urbea mea încărcată de legende sau prin vreun sat pierdut în neștire. O chemare tainică, precum glasul mamei din copilărie, ori un îmbietor îndemn către frumusețe și desăvârșire sunt minunile care mă farmecă să mă gândesc cu dragoste și cu pioșenie la tot ce privirea mi-o încânta, auzul mi l-a descântat ori mintea s-a închinat unor învățăminte și fapte de istorie.

Dorul meu, născut în lăcașurile inimii, este o trăire intrinsecă, extinsă în nemărginirile vieții, un univers de bucurie și de încredere în neamul și în locul unde s-au născut primele mirări ale ființei. Dorul de patrie are chintesența lui de noblețe, de dăruire și de speranțe. Acestea toate sunt ca un scut de protecție oricăror nelegiuiri, umilințe și prădăciuni pe care închipuiri maladive le-au adus ori le vor mai imagina.

Cu entuziasmul oferit de dorul de patrie m-am înfrățit în permanență, el fiind nimbul care mi-a declanșat cele mai scânteietoare reflecții, uneori îmbrăcate în robă de versuri aprinse, alteori în platoșe de cugetări cristaline pentru a putea pătrunde în conștiințe zăvorâte în indiferență ori în neștire. În ambele cazuri întotdeauna dorurile cugetului meu au vizat să cucerească sufletul celor ce vor avea răbdarea, zâmbetul și înțelegerea de a parcurge meditații despre atât de uitatul sentiment, acela al patriotismului, al apartenenței la un trecut fabulos început cu milenii în urma noastră. Acesta este cel care ne șoptește întotdeauna cuvinte tănuite despre măreția, dragostea și izbânda veacurilor ai căror descendenți suntem.

O, dar nu doar înseninările m-au năpădit adeseori cu sublimul manifestărilor, ci și îndurerările patriei mi-au oprit în loc existența, împietindu-mi sufletul cu durere față de nesfârșite suferințe care au izbit cu ură, cu dușmănie și cu violență inima Patriei. După un iad de comunism ne-a fost dat să fim martori la trădare de patrie, la jafuri și la oribile dictaturi, la înapoiere și la vânzare de țară! Doamne, ce mare păcat!

Desigur că, mărginit de puterile de spitit, de vârstă ori de inspirație, nu am putut săgeta către inimile și cugetele oamenilor idei de răsunet, îndemnuri cuceritoare

ori destăinuiri de geniu. Am însă bucuria că am reușit să trăiesc cu intensitate vibrația gândurilor pe care ființa mea le-a emis pentru slava și pentru stigățul de alarmă datorat patriei.

Chiar dacă astăzi amăgiri bolnăvicioase sunt împrăștiate cu viclenie peste aspirații înălțătoare și mulți semeni de-ai noștri se dezic de originea lor, de cultura și de istoria neamului din care sunt zămisliți, va veni o zi când halucinantele făcături de bine se vor sfârși, iar adevăratele idealuri ale unei demne existențe, transpuse în însemnările mele, își vor afla vremea înfăptuirii. Timpul lor va să vină!

În viața poporului român curge seva pură a unor efervescente și înnoitoare deprinderi de a-și păstra și proteja poziția înălțătoare a comportamentului de viață, a credinței și a libertății de conștiință. Răbufnirile prăfuite de interese și de falsitate ale unor străine apucături de înjosire se vor spulbera în neguri trădătoare.

Vom fi mereu cum credința, dăruirea și izbânda ne-au zidit: de neclintit! România ne aparține!

Câtă dreptate, adevăr și simțire avea un țăran care își potrivea gândurile cu sunetele îndurerate ale unei cetere neuitată de vremuri:

” Îndivizi fără de carte, repetenți de viață demnă, au intrat în Parlamente prin tertipuri necinstite, fac negoț cu traiul nostru, ne socot că n-avem minte și ne-nșală cu legi strâmbe, protejându-se pe dânșii și pe cei cu mâna lungă sau pe cei fără onoare, asuprind însă poporul, de credem că țara toată de barbari e cotropită, rămânând să ne ascundem prin desişuri de pădure ori prin hrube năruite.

N-avem nicio perspectivă să scăpăm de așa lepre, decât să ieșim în stradă înarmați cu furci și coase, ca în nouă sute șapte, să le prăduim palate, să-i legăm cu lanțuri grele, pentru ocele de sare, doară, doar afla-vom pacea unei brave existențe și-om scăpa de sărăcie, de trai rău și silnicie, întronând la cârma țării oameni tari, răzbiți de trudă, de nevoi și nedreptate, iubitori de glia sfântă și-nsetați de libertate. ,,

Ce s-a întâmplat în țară, după jertfa celor tineri, când s-au schingiuit destine, e o pagină de groază! Am ajuns să ne dezicem de noi înșine, anulându-ne propria identitate atunci când nu cunoaștem istoria milenară a neamului nostru ivit dintr-un trecut care pătrunde în vremuri imemorale. Da, trecutul fabulos ne cheamă să nu-l uităm, să-l cunoaștem, ajungând să-l venerăm. Dar oare înțelegem cât de înălțătoare și de seducătoare sunt destăinuirile lui? Un răspuns la această neliniștitoare întrebare îl dădeam încă din anul două mii opt în cartea mea *Între haos și înțelepciune*, publicată de Editura Edmund, la Brăila, fiind formulat astfel:

” Astăzi despre trecut se emit tot felul de ineptii și se vorbește cel mai urât. Poporul, țara, istoria, elitele strălucite ale societății, geniile atât de singulare sunt ponegrite cu mânie și cu vanitoase pretenții, batjocorite cu dispreț de ignoranți, deformate de intruși, înjosite de mitocani și hulite de sumedenia nerozilor care își hrănesc ura și prostia cu dogme primitive de superioritate și de bravadă. Sufletul bun al acestui neam a ajuns batjocura unor troglodiți cu genom de comuniști, gândurile sublime care nu s-au lăsat terfelite au fost sufocate, iar inimile care n-au pulsă cu umilință au fost înjunghiate cu sulițele nedreptăților.

Oameni, treziți-vă! Răzvrățiți-vă! În fața trecutului sfânt se cuvine să îngenunghem cu pioșenie, să păstrăm cu venerație ceea ce ne-a aparținut și a fost merit să fie numai al nostru, fiindu-ne însăși parte de ființă. Să adunăm de pretutindeni toate lacrimile risipite de cugetele chinuite și nefericite care ne-au precedat și au suferit, pentru ca noi, cei de astăzi, să putem avea nădejdea împlinirii și regăsirii.

Fiecare om este dator să-și însemne visurile și idealurile cu stindardul fremătător de dragoste, de lumină și de libertate. Se cuvine să culegem și să păstrăm

în cugetele noastre, ca în niște sacre sfinte, dându-le pururi veșminte și înțelesuri noi, tot ceea ce este și mai poate fi salvat și protajat din ființa Istoriei, din trupul României, din spiritul și virtuțile Neamului nostru. Să sărutăm țărâna care păstrează trecutul, să plângem suferințele căroră le datorăm bucuriile pe care le avem, să mângâiem ruinele care nu s-au spulberat încă de nepăsare, să îmbrățișăm cu dragoste casele, satele, școlile și bisericile, precum și zidurile care cad, și mâinile care le mai pot sprijini, și pumnul care le mai poate apăra, și gândul care se opune, și glonțul care se răzvrătește, și să ne rugăm cuviincios, căci numai astfel imperiul răului nu va avea nemurire.”

Se impune ca din măreția trecutului, dintr-un prezent al propriei regăsiri și prestanțe să impunem un viitor de răsunset! Tocmai de aceea, indiferent de ceea ce din gând am semănat de-a lungul vremurilor, întotdeauna s-au ivit și muguri de reflecții privitoare la patria mea, la dorul care mă cuprindea ori la suferințele pe care le îndura.

Amintindu-mi, într-un târziu, de toate aceste sublime tănuiri de dor ori de sângerânde dureri, ca macii în lanuri, am găsit de cuviință să le adun într-un volum distinct, ca pe o oaste de glorie și ca pe o armată de atac asupra schingiuirilor la care a fost supusă patria noastră, România, după marea jertfă din decembrie în anul o mie nouă sute optzeci și nouă.

Tot ceea ce voi prezenta în continuare nu sunt doar o trăire proprie, o simțire de cuget și de suflet, ci sunt, mai ales, o stare de spirit, o durere de inimă ale poporului român oropsit de nedreptate și de lipsa adevăratei libertăți de viață.

Oameni buni, citind ceea ce voi expune, vă rog să îmi iertați suferința dorului de țară și mângâierile puțin alinătoare pe care le aduc cumplitelor chinuri pe care am avut nefericirea de a le vedea ori chiar de a le trăi.

PUȚINE BUCURII, MULTE ÎNTRISTĂRI DESPRE ȚARA MEA

Motto:

O, Patrie...

Ce-nseamnă oare dor de țară când România-i prăduită
De frumusețea milenară, de bogăție și de glorie?!
S-au întronat la cârma obștei pungași de glie și istorii
Ce n-au simțire strămoșească, ci poftă doar nelegiuită.
Tu lacrimi verși și plângi în suflet când vezi că sacre zăcăminte
De încântări și nestemate dispar din avuția țării,
De-ajungi să nu mai știi de tine, fiind în pragul disperării,
Căci oameni răi, fără sfială, păcate fac din datini sfinte!
O. Patrie, mi-e dor de tine, să te știu iar mândă în lume,
Înconjurată de noblețe, împodobită de coroană,
Recunoscută de toți regii, purtându-ți falnic al tău nume!
Așa te știu și vei fi iară ca-ntr-o ținută de icoană,
Căci venerată-a-i fost prin vremuri, având credință și renume
De demnitate și-nălțare necunoscute de prihană!

Însemnări și versuri din volumul ÎNGÂNDURĂRI

A-Însemnări-

Scriu, uneori, despre Patria mea, România. Nu o fac pentru că urmez un obicei, o modă, căci astăzi unora li se pare desuet să se vorbească despre un asemenea fapt, când, nu-i așa, am intrat în Uniunea Europeană, ne globalizăm în toate cele!

Scriu pentru că mă simt român. Un român născut și crescut, mai ales, la sat. Acolo unde cuvântul **Țară** are un înțeles profund patriotic. Patria le este sătenilor marea avuție și netrădată dragoste. Oamenii de la sate au vie în memorie icoana unor înaintași, țărani de-ai lor, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă pentru a apăra ființa națională. Cultul strămoșilor și a datinilor le este un sentiment firesc, de la sine înțeles, o componentă a propriilor vieți.

Scriu despre Patrie și pentru că în școli istoria se studiază ca pe o disciplină oarecum facultativă, cu puține minute pe săptămână, cum nu ar trebui, de însușire a unor vaste și eroice noțiuni despre România, care se cer asociate cu sfințenia credinței.

Scriu despre Patrie pentru că simt cum Cultura noastră este dată deoparte, proslăvind-se valori străine sub paravanul unui viitor spiritual comun. Îmi vine uneori să urlu de revoltă când merg pe unele stăzi principale din orașe și nu văd niciun titlu de vitrină românesc; toate sunt niște barbarisme pe care nu le înțelege decât puțină lume. Un afront adus limbii noastre! A vorbi românește parcă este o rușine, căci unora li se scâlâmbă fața și le tremură cerceii din nas când trebuie să scoată niște silabe ale graiului natal.

Asemenea oameni nu iubesc limba pe care au rostit-o întâia oară, cuvintele ce le rostesc nu izvorăsc din sufletul lor. Cuvintele arată lumii ceea ce suntem noi, puterea pe care o avem de a respecta graiul sublim al părinților noștri. În simplitatea lor, cuvintele se transformă, prin ființa noastră, în sfințenia rugăciunilor.

Scriu, așa cum am mai scris, despre Patrie și Cultura românească, pentru a-mi potoli răzvrătirea, întrucât cred că aş putea să o iau razna de atâta lipsă de răspundere a guvernanților și a politicienilor față de soarta națiunii, a Culturii române. Chiar publicam

în anul 2008, la Brăila, prin Editura Edmunt, cartea *Între haos și înțelepciune*, în care spuneam următoarele despre cultură, gândind și la intențiile unora de a înlătura specificul național:

De ce culturi mari și culturi mici? Culturile care asimilează alte culturi nu pot fi considerate mari, căci n-au izvoare pure de înțelepciune, așa cum culturile mici, care pot fi sufocate de aviditatea altora, nu au, de fapt, numai o strălucire proprie ivită doar din senin și de nicăieri. Culturile nu sint nici uriașe, nici pipernicite: fiecare este o expresie a unui mod de viață, de gândire, trăire și aspirații ale poporului căruia îi aparține. Felul în care popoarele știu să recepeze lumina înțelepciunii de sub soarele unde trăiesc și să răsfângă, la rândul lor, răspunsul creativ izvorât din particularitatea simbiotică cu natura, locul, spiritul, tradiția și credința determină forma specifică de manifestare, unică, încărcată de viață, frumusețe, cuget și valoare. Numai acestea, în totalitatea și diversitatea lor, s-au propulsat în nemurirea fiecărui popor, din preistoria lui și până la culmile unei rafinate arte primare și, dincolo de acestea, ca o culme a dăruirilor. Aceste vârfuri semețe sunt însă adăugiri la ce este peren; rădăcinile, trunchiul; ramurile adaugă multiple și uimitoare manifestări.

Cultura, în totalitatea ei, este mai mult decât atât. Vârful, care poate fi, să zicem, Brâncuș, izvorăște dintr-un anumit popor, din geniul lui. Cine n-ar nevoie de acest vârf? Cine vrea să-l soarbă fără să-i aparțină? Cultura a sprijinit, a unit și a ajutat să supraviețuiască toate popoarele lumii. Nu popoarele mor, ci cultura lor se stinge! Cultura este chemarea întregii lumi spre viață. Când acst glas încetează, popoarele își uită mileniiile existenței și nu-și mai află viitorul. Fără flacăra spiritului zădărniciile devin imperii de uitare, Istoria murind din fiecare porpor și gânditor în parte. Străbătând, în goană, multe secole de istorie, sumedenie de culturi au strălucit, s-au succedat și au apus în negura vremurilor...Altele, mai neînsemnate, au supraviețuit, având stabilă constelația lor proprie, ca o licărire inconfundabilă. Geniul nemuririi unei culturi este însuși poporul care a creat-o, însăși pulsația ei proprie, intimă și autonomă; creație și creator – lut și Divinitate. Tiparele unei culturi pot fi modeste, dar veșnice sunt înțelesurile și semnificațiile unice. Spiritul unui popor înfruntă propria lui dispariție, sculptându-și chipul în eternitatea lumii, în absolutul culturii.

Da, așa gândeam pe atunci, când disperarea încă nu mă cuprinsese. Scriu și acum despre Patrie și pentru că strigătele de atenționare care se mai aud uneori se pierd în uitarea haosului spiritual în care viețuim. Plâng și retranscriu câteva gânduri pe care le adresam cândva contemporanilor, meditănd la Patria mea, România:

- * Soarbe durerea Patriei ca pe nectarul plăcerii!
- * Față de Patrie chipul jertfei este sacrificiul suprem.
- * Dragostea purtată Patriei este **nemurirea ei**!
- * De la Patrie nu ceri nimic; dai totul!
- * Plângem durerile trăite de Patrie, dar tot ea ne alină tristețile noastre!
- * Patriei îi ești întodeauna dator; de la ea să ceri, dacă meriți, favoarea de a o sluji și de a o iubi!
- * De Patrie se despart nu cei lipsiți de minte, ci, vai!, cei fără de inimă...
- * Orice populație de oameni, ca purtători de suflet ai unei limbi vorbite, își cer o Patrie, spea a-și odihni trecutul și a putea să respire viață adevărată.

Scriu, tot scriu, căci Patria fără cultură piere, națiunea rămâne doar un popor dezorientat, neapărat, fără idealuri, sortit să se stingă încet, sufocat de gânduri și de idei străine de sufletul acestor meleaguri. Patria, Națiunea, Credința, Limba și Cultura sunt coloanele verticalității unui popor. Din tot ce scriu, sper să mai fiu crezut, să-mi fie înțeleasă limba în care mă exprim, căci și suflarea aceasta a conștiinței, graiul, este în mare pericol. Detractorii lui Eminescu chiar aceasta urmăresc. Să nu mai existe, ceea ce

Perte Țuțea spunea atât de viu despre marele gânditor că este un **Pisc** al neamului românesc. Să dispară și limba românească, așa cum din cele șase mii de limbi vorbite în lume, la fiecare două săptămâni o limbă moare și odată cu ea ultimul vlăstar. Îngrozitor!

Scriu și pentru că întrevăd că nu voi mai putea să o fac prea mult timp; să mi se știe durerea pe care o resimt când mă gândesc la Patria mea!

Ce soartă fericită ar fi avut această țărișoară, dacă odată cu deșteptarea poporului român la Revoluția Română, s-ar fi instaurat un regim democratic monarhic! Regele Mihai I ne-ar fi salvat de prăbușirea în care tot de afundăm! Dar grupul de moscoviți și de securiști, Ilescieni devotați au călcat în picioare speranțele românilor, instituind un fals de democrație, o libertate schilodită ideologic și social, acaparând bogății și distrugând economia națională. Aceștia au infiltrat pretutindeni sărăcia, jaful și lipsa de speranțe, spre a putea huzuri nestingheriți de nimeni. Ei prosperă, Patria suferă!

Așa ne-a vrut și Europa? Suntem blastemați? Suntem o Colonie? În numele cui suntem servitori continentali? Ai dreptății, ai globalizării și ai înălțării spiritualității umane? Ce bășcălie! Să tot râzi, răbufnind într-un șuvoi dureros de lacrimi!

*

Ne schimbăm, încet- încet ne schimbăm, devenim parcă alți oameni. Ne modelăm comportamentul, avem o altă mentalitate ? Dar de ce oare depunem eforturi anume pentru transformare? Dacă privim, ascultăm și medităm la ceea ce se întâmplă în jurul nostru, nu putem rămâne indiferenți și orice am face metamorfoza ne cuprinde. Vom fi mai buni, mai răi, nu putem prezice exact, dar unii dintre noi, așa cum deja se observă, se tot duc spre o altă lume...

Se observă că cei mai în vârstă manifestă oarecare jenă în relațiile sociale, par a nu se integra în iureșul înnoitor al vremurilor, pe când unii tineri se comportă nestingheriți de ceea ce se ivește pentru întâia oară în lume, dar și nepăsători față de statornicele obiceiuri ori de nesiguranța viitorului.

Mă uit la unii tineri cum ascultă muzică în căști, liniștiți, indiferenți și cumiți; altădată se umbla în brațe cu un casetofon zgomotos, care îi irita pe cei din jur; într-un tren se umblă la telefoanel mobile inteligente și nimeni nu mai joacă șeptic.

Faimoasele birje de pe vremuri au fost înlocuit de bolizi cu sute de cai putere, nu ne mai ducem la cinema, pentru că deschidem laptopul și vedem ce film dorim, nu mai citim cărți, pentru că ne dă iluzia lecturii internetul, nu prea mai învățăm deoarece sistemele electronice știu și matematică, și par că sunt buni profesori în toate domeniile.

Foarte mulți au uitat să muncească sau nici n-au deprins , căci nici nu merită, cred foarte mulți; pentru că dacă te împrietenești cu tot felul de afaceri, cel puțin dudioase; o duci mai bine; și-apoi ce dacă faci câțiva ani de zdup, doar îți rămâne furțișagul barosan!?

Câte odată se mai comentează despre trecut, despre cultul strămoșilor și al familiei, despre obiceiuri moștenite, dar par ca niște vorbe în vânt; ce n-avem în locul Drăgaicelor sărbătoare aceea americană cu bostanii, că ne vine greu să o scrim și să-i pronunțăm numele...

Mulți copii, câți se mai nasc în România, sunt lăsați în grija nimănui, căci mai bine ne ducem să culegem căpșuni, fără să știm ce se va alege de odraslele noastre; domnișoarele nu mai citesc Romeo și Julieta, părându-li-se mai nimerit să se prostitueze, iar domnișorii nu înțeleg de ce să facă declarații de dragoste, când pot recurge la viol!

E drept că unii tineri, chiar dacă nu mai devorează aventurile lui Jules Vernes, au intenția să zboare definitiv în Cosmos, spre alte planete, poate și pentru că Pământul nu le oferă deplină libertate, chiar dacă granițele Europei, ca și în alte continente, sunt deschise.

Părem astăzi mai încrezători în reușitele noastre, nu ne mai temem nici de războaie atomice, căci s-au inventat metode economice care distrug o ființă națională

încet, dar sigur; nici chiar de ruși nu ne temem, fiind la fel de înapoiți, ca pe vremuri, din cauza unei deficiențe de zglavorie ideologică.

Au dispărut, ca prin farmec, granițele unde se ucideau și umbrele, putând acum să colindăm liber prin lume, deși nu am învățat să privim, orbirea nu prea ne-a trecut – cea a minții! Cu siguranță, idea globalizării a sucit capul multora și credem că lumea ne va aparține, că va fi ca o a doua noastră țară – mamă!

Se mai poate observa în aceste vremuri, zise de progres, că sunt prea mulți cerșetori - cei mai mulți ne înșală, în timp ce altădată erau mai puțini și meritau ajutorul nostru. Oare să fie ca rezultat al îndepărtării de credință, de Dumnezeu? Chiar dacă la unele mănăstiri zile în șir mii de credincioși se roagă cu multă evlavie, nu se poate înțelege cum foarte multă lume are un bagaj de cunoștințe religioase de-a dreptul supărător; ce înseamnă Paștele, ce este Crăciunul, răspunsul este mut! Până și țărani par că sunt alți oameni; nu mai iubesc pământul, căci au fost mințiți și jecmăniți, de li s-a otrăvit sufletul lor atât de credincios!

Istoria și Cultura română erau fala neamului, acum ne este rușine să spunem de unde suntem și ce limbă vorbim, ne închinăm la tot ce e străin, ne umilim noi singuri, desconsiderând uimitoarele creații ale acestui brav popor!

O, Doamne! Un rege bun aveam, un rege eroic avem, dar în locul regatului străbun și înălțător a fost instituită o republică dușmănoasă, impusă de trădătorii de neam și de țară.

Astăzi îi iertăm pe răufăcători și-i răstignim cei nevinovați!

*

Despre Iliescu se zvonește că se va relua Procesul Revoluției. După atâta timp? Se vrea a se închide definitiv controversatele discuții ori e doar o altă diversiune menită a potoli, în sfârșit, îndreptățitele cereri de a se afla adevărul și a se face dreptate?

Întrebat de către jurnaliști despre acest fapt, fostul președinte, Ion Iliescu, penalul de drept al cumplitelor evenimente din timpul Revoluției Române, s-a arătat indiferent și chiar nepăsător, spunând că este *rolul Istoriei* de a face lumină în acest caz. Adică, ce proces mai vreți? Tot viclean și trădător a rămas! Pare iar a spune *Măi animalule!*...

Întotdeauna l-am considerat vinovat de crimele care s-au produs la Revoluție! Îată câteva gânduri publicate în anul 2008, în cartea mea *Între haos și înțelepciune*, Editura Edmunt, Brăila:

Se va face dreptate și ordine în această țară jefuită? Nu, nu se va face! Atunci, numai atunci va triumfa despărțirea de fărădelegile trecutului și ale prezentului, când acel care a trădat, care a comis crime, care a mințit națiunea română, deturnându-i așteptările Revoluției, împietrând-o în stagnare și în înfometare, cum dictară voia abuzurilor și a hoților, va fi judecat de o adevărată justiție a poporului român. Da, numai atunci! Atunci și numai atunci, când acel Ion, vinovatul, va fi obligat să recunoască teribila crimă de lez-maiestate față de Patria sfântă, România!

Dacă nu se va împlini acest fapt niciodată, atunci Națiunea Română va purta în istorie o cruce a rușinii a acestor necruțătoare vremuri, ca pe un semn al nemântuirii sale!

De se va relua, într-adevăr, procesul și se va găsi vinovat, ceea ce este puțin probabil după atâta timp, cocoloșit de perfida injustiție, eu voi dansa, cu toate că am acum un picior beteag, pe drumul care va duce la închisoarea lui, și chiar în cimitirul unde va poposi.

Vedea-te-aș spânzurat, ar fi spus strămoși noștri! Aceasta ar fi totuși o iertate, căci ar fi nimerit să fie alungat cu pietre din cetate de către oamenii care au avut de suferit! Nu merită altceva! Iliescu n-are conștiință, nu regretă, este un monstru!

*

Condamnarea unui torționar la douăzeci de ani de închisoare, oricât ar părea de justificată, pentru mine este un alt motiv de întristare. O consider că nu este altceva decât o diversiune, o falsă justiție. Atât timp cât marii criminali comuniști care au stăpânit România patruzeci și cinci de ani nu sunt pedepsiți, ceea ce ni se oferă astăzi, după mai bine de un sfert de veac de înfringurate așteptări de a se face dreptate, nu este decât o dureroasă parodie.

Și dacă ascunderea ori chiar coabitarea cu făptuitorii grozăviilor suferite de poporul român nu sunt făcute în deplină cunoștință de cauză, tot este un act de iresponsabilitate nu doar pentru justiție, ci și pentru Parlamentele, Guvernele și Președinții care s-au succedat de-a lungul vremurilor încremenite în uitare. Trebuia ca oamenii politici care au condus destinele țării de după sângeroasa Revoluție să se fi legat cu lanțuri de gât de ușa cancelariilor lor, până când nu se insituiu legi aspre care să lumineze tenebrele trecutului și să aducă în fața Divinei Dreptăți pe toți făptuitorii de urgie, nu doar la fel de grave ca acelea ale torționarului recent condamnat, ci infinit mai atroce. De ce se vrea a nu se condamna comunismul? Nu este împovăraător de conștiință însuși faptul că se cunoaște cum **300.000.000 (trei sute de milioane)** de oameni au fost victime ale regimului odios și că numai în România cifra atinge astronomică înălțime de **un milion de adevărați îngeri ai neamului nostru?**

Ce faceți Domilor Judecători, Inimoiși Procurori, Risipitori de Avuție Națională cocoțați în parlament? Nu vă simțiți deloc complici că tăceți, că uitați, că vă faceți a avea Uriășe Treburi de rezolvat? **Pentru aceste atitudini veți da și voi, odată și adată, cumplită socoteală!**

Aduce-ți în boxa acuzării pe toți nemernicii care mai sunt în viață și vă răd în nas că n-aveți curajul și nici demnitatea, de a le răstigni faptele lor abominabile. Ori chiar ei v-au învățat să inventați un Acarul Păun?

Dacă vreți să o faceți, cel puțin careva dintre voi, ieșiți în fața mulțimii și stigați din răspuțuri că vă despărțiți de cei fără de suflet, fără de Patrie și de credință, înmormântând în veci trădarea!

Până când nu se va întâmpla această destăinuire patriotică, sunteț cu mult mai vinovați! Cu urâtă, rușinoasă și criminală atitudine vă îmbrățișați!

*

Ceva despre trăire am ceva de spus. O, tu ademenitoare viață, câte oferte nu mi-ai înlesnit atunci când am început a-ți străbate cărările primelor zile de înălțare! Mă îndemnai să cuceresc sublime idealuri, să îți culeg podoabele de frumuseți și să visez că măreții de fapte vor izvorî din mâinile și gândurile mele.

Tot ce-mi spuneai erau depline adevăruri și orice pisc de cucerit părea posibil și încântător. Mă provocai să am o vie îndrăzneală, ca toate împotrivirile să nu îmi stea în cale. Și pe cât eram mai plin de cutezanță, am deslușit că te însoțeau neîndurătoare schingiuri de suflet și de cuget ascunse în tot felul de perverse oferte. La ce era mai bun, măreț și greu de dobândit se agățau plocoane cu imagini amăgitoare și nu doar fără niciun conținut de valoare, ci cu arome otrăvitoare de virtuți. Se năpusteau oricând și pretutindeni inchipuiri maladive, minciuni stropite cu frânturi de adevăr, patimi aprinse drept pasiuni frumoase, iar ca plăceri, intense degradante vicii. Un iad de valpurii mistuitoare de demnitate!

În negura aceasta de păcate tu, viață adevărată, te-ai îndreptat către lumină de credință și m-ai ajutat să-mi făuresc o înaltă conștiință. O pavază a existenței, un far al propriei orbite în universul acestei lumi fermecătoare. N-a fost deloc ușor să deslușesc ce-i bine și ce-i rău, ce e iubire și ce e dușmănie ori înșelare, ură și urât! Și astăzi caut o cale de a ieși din silniciile existenței, din tot ce se opune unei vieți lipsite de împovărătoare

griji, de teamă și de nedreptate. **Viață, mă simt fericit că ți-am cunoscut mărețiile pe care le dăruiești celor ce te iubesc!**

B –Versuri

Aș vrea..

Aș vrea să mă tot duc și să colind prin țară,
Să uit de-ndurerări, iar lacrima să-mi sece,
Căci relele mă dor și viața mi-o petrece,
De-s trist și de nimic, iar traiu-i de ocară.
Chiar zâmbetul senin se stinge-n suflu rece,
Iar vajnicul avânt nu mă mai împresoară,
De văd cum orice vis e osândit să piară
Și ce am năzuit stă-n jale să se-nece.
Divinitate, dă-mi din nou al vieții freamăt,
Să simt că niciun rău cu ură nu mă strânge
Și nicăieri n-aud nefericitul geamăt.
Învăță-mă să lupt cu erezii nătânge,
Ca orice asupriri de oameni să au teamăt
Și-n veci, pe-acest Pământ, nimeni nu va mai plânge!

Te lauzi...

Tu te lauzi cu trufie când o țară se destramă?
N-ai puterea de-a-nțelege că ești Patriei otravă,
Că dorința de mărire îți este o boală gravă,
De rămâi blestem în lume și-n istorie o scamă!?
Te fălești că totdeauna meriți să te-nalți în slavă
Și întreaga națiune pretutindeni te aclamă,
Dar nu vezi că biet poporul n-are forță nici să geamă,
Căci lipsit e de credință și-are libertatea sclavă!
Oameni buni, ieșiți în stradă în puhoie revoltate,
Să zdrobiți orânduirea ce vă frânge demnitatea,
Răstignind brav dictatura, ca pe-o faptă de dreptate.
Voi aveți Patria sfântă și vă doare falsitatea
Ce tronează în minciună, în hoții și-n lașitate,
De se rușinează lumea, implorând Divinitatea.

Nu vă convine vouă...

Nu vă convine vouă, despotice ambiții,
Să știți că-n România sunt oameni de valoare
Făuritori de ere în veci nemuritoare,
Ne-abrutizați de patimi și grave injustiții!?
Trăind doar în desfrâuri și-n dogme trădătoare,
Tot ce e crez în viață zvârliți în opoziții
Nemernice de ură și false prohibiții,
De simți că însăși rugii îi vreți o condamnare.
O lume nevoiașă, în vremuri oropsite,
Se chinuie să-nvingă puzderia de rele

Dospită ca pretenții în minți neisprăvite.
S-or naște-n suferințe pornirile rebele,
Dar vor cunoaște slava acelor vreri răzbite
Din jertfa libertății, căci s-a născut din ele!

Mă știu...

Mă știu din totdeauna că-s fiu al libertății,
Având sădit în cuget idei înălțătoare
Și-n suflet dor de visuri și clipe arzătoare
Ce-mi dau puteri de viață și pace demnității.
Liber îmi zboară gândul spre zări nemuritoare,
Că nicio forță oarbă, supusă răutății,
Nu poate a mea vrere s-o dea singurătății,
De trec peste ispite și-ndurerări amare.
În lumea nedreptății lucid mă simt oriunde,
Nu mă feresc de larmă, nu mă predau durerii,
Oricât ar vrea de aprig în mine a pătrunde!
Am sângerat adesea în negura tăcerii,
Crezând că teama poate de chinuri se-ascunde,
Dar m-am trezit, în groază, sub patima zăcerii!

Să văd...

Să văd atâta jaf nu se mai poate,
Nu mai suport să știu că țara pierde
Secată de hoții și-napoiere,
Iar pe parlamentari să-i doară-n coate!
Doar pentru ei fac legile severe,
Să le asigure tron la bucate
Și privilegii mari, aristocrate,
Din jecmânirea gliei să prospere!
S-au ras păduri de fabrici și uzine,
Se târguiește totul pe nimica
De-aleșii noștri, huzurind de bine.
Nu au regrete, nu-i cuprinde frica
Și nu răspund, nu au cui să se-nchine,
Căci peste Patrie toți își au clica!

Peste pământul țării...

Peste pământul țării domnește nepăsarea!
Nu-i nimeni să audă, oricare-i orb din fire,
Iar tot ce se petrece parcă n-ar fi-nrobire
Și mândra națiune n-a îndurat trădarea!?
Nu-s oameni de nădejde, cu lacrimi în iubire,
Și nici eroii falnici nu își mai știu chemarea
Să-ndrume tot poporul, să curme-ndurerarea,
Ori cărturari destoinici, cu patos în simțire?
Spun unii că sunt vrednici să-nlăture ce doare,
Dar n-au salvat nici câinii ajunși în suferință,
Ca unul, Ștefănescu, nevolnic din născare!

Oameni cu suflet mare, căliți în biruință,
Pribegi la voi acasă, porniți într-o suflare,
Opriți vânzarea glicii, păstrați-o în ființă!

Lăsați-mi drumul liber...

Lasați-mi drumul liber să trec peste năpastă
Și să-i strivesc puterea de-a face-n lume rele,
Căci prea demult descântă blestemurile grele
Ca țara să-i suporte prezența ei nefastă.
Cu mine iau simțirea ce freamătă-n drapele
Și toată-ncrâncenarea din suferința vastă
Pe care-a generat-o stricați în a lor țeastă,
Slujind o asuprire, deapururi să ne-înșele.
Veniți cu mine oameni răzbiți de nedreptate
S-aprindem foc de doruri în fiecare casă,
Spre a răpune demoni cu gânduri necurate
Ce au creat imperiul de crimă odioasă,
Având patimi păgâne și vreri abrutizate,
Lipsite de credință și faptă cuvioasă!

A parveni...

A parveni e azi a noastră vrere,
Nicio instanță nu ne interzice;
Prin orice mijloc ce ne e propice
Ne-nghesuim s-ajungem la putere.
Pe cine nu ne-ascultă și-alt fel zice,
Îl facem să se-nchine în tăcere
Și-n veci la libertate să nu spere,
Cât timp, potrivit, vrea să se implice!
Atâți inși perversi, cu minte-ngustă
Vor ca în România să trăiască,
Acaparând poziție augustă,
Ca lumea bravă s-o ademenească
În existență tristă și îngustă,
Ca ei peste o țară să domnească!

Doamne,

Doamne, cum de ne dispar frumuseți din viață!
Chiar noi înșine-am ajuns precum o paieță,
Căci s-au stins dragi amintiri, de-a rămas doar scrumul...
Lunga trecere de timp își sfârșește drumul!
Nicio muză nu mai vrea să ne iasă-n cale,
Murmurăm doar întristări, cugetul e-n jale!
Din aprinsele chemări reci sunt astăzi toate
De ne-ngheață inima, lacrimile-s zloate.
Unde sunteți mari idei ce mirați ieri veacul
Și credeți că răul grav își găsisese leacul?!
Voi erați ca un stegar ce-ndemna la faptă,

Răzbăteți în orice loc pentru-o lume dreaptă!
Pe câți demoni n-ați învins, câte minți barbare
Nu v-au fost împotriviri fără de iertare?
Îmnul care îl purtați vă dădea putere
De știați să vindecați oameni de durere.
Doar cu-n gest ori un cuvânt voi, idei – mirare,
Cutezați să înfrunțați tiranii amare
Ce-au domnit peste Pământ, ca o ciumă cruntă,
De credea că nicidecum nimeni n-o înfruntă.
Am parcurs, ca-ntr-un torent, persecuții grave,
Idealuri prăvălind și virtuți suave,
De-am rămas pustii în noi și pribegi prin ere,
De parcă durerile au fost o părere.
Dă-ne iar, Bun Dumnezeu, anii de-ncântare,
Freamătul de împliniri și îndemnuri rare,
Să credem că viețuim într-o dreaptă lege,
Crezându-ne că suntem propriul nostru rege!

Am cunoscut...

Am cunoscut tristețea de-a lungul multor ani
Sub fel de fel de tare ori chipuri de tirani
Ce mi-au aprins văpaia împotrivirilor
Și mi-au unit revolta cu-a răzvrătiților.
A fost dat a învinge regimul de dureri,
Dar ne-am jertfit eroii sub gloanțe de tăceri.
Credința ne învață că n-om mai suferi
Și-un iad de nedreptate de-a pururi va pieri!
Ce greu îmi este astăzi, după un sfert de veac,
Să văd că asupririi nu i-am venit de hac,
De-și fac de cap tâlharii atâtor mari averi
Din Patria secată de dor și de puteri!
De aș fi fost în stare și eu a fi răpus,
S-ar fi-ntronat o lume mai bună la condus
Destinele revoltei, fără-a fi fost furat
Un rai de idealuri și-un cer înseninat.
N-am cum regretul aspru din suflet să mi-l scot,
Decât din nou la luptă, cât va mai fi să pot,
Să chem toată mulțimea, să iasă mic cu mare
Și a curma trădarea, fără de iertare!

S-aștern romanul...

S-aștern romanul vieții mele mi-a fost dorința cea mai vie
Și fremătam de încântare când, hotărât, voiam a scrie.
Nu mi-am găsit însă cadența de-a cuceri nemărginirea
Atâtor gânduri împlinite în fapte ce sfidau uimirea.
S-aduc omagiul versurilor ce-mi însoțeau adolescența
A fost întâia încercare de-a-mi evidenția prezența.
Scriind catrene și sonete, n-a fost destul a mă expune
Și-am apelat la aforisme, știind că am atât a spune.
M-am folosit de gândul ager, de-nțelepciune și virtute,

Punând în pagini mii de gânduri, din doruri sfinte renăscute.
Împresurat de bucurie, le-am dat prin lume închinare
Ca pe un dar suprem de suflet, spre împliniri și încântare.
N-a fost strădania ușoară să explorez adânc prin minte,

Cioplind ideile să iasă din dragi și sacre zăcămintele.
Le-am oferit ca pe cristale, din cuget căpătând scilpire,
Fiindu-mi cea mai pură faptă cu har și lacrimi în zidire.
Chiar dacă, uneori, în lume s-a strecurat vre un cărbune,
El capătă doar cuviința de-a fi contrast la idei bune.
N-am ocolit răul sinistru și nici ocârmuiri nefaste,
Punându-mi argumente-n față, ca scuturile într-o oaste.
Nu m-am lăsat cuprins de teamă, având curajul drept simboluri
Și-am tras direct în asuprire, fără tristeți, fără ocoluri.
Când zilele mi-au fost lumină, am ridicat fața spre soare,
Întrevăzând iubiri și doruri, mari idealuri și-adorare.
Spre-a regăsi al lumii zâmbet, în toată-a mea înverșunare,
M-am sprijinit de adevăruri, lovind în tagma de-nșelare.
Strădania mi-a aflat drumul ce duce către demnitate,
Deschinzând porțile spre inimi care-au bătut îndurerate.
Am pus crezuri și idealuri în fraze-aprinse de simțire,
Să simtă fiecare suflet că-i zămislit pentru iubire
Și să abjure întristarea din patimile degradării,
Sorbind învățături profunde ca temelii ale-nălțării.
Din taina unor mari îndemnuri să-și construiască edificii
De libertăți și de credință, cu îndârjiri și sacrificii.
Să știe că nimic în viață nu se obține de la sine,
Ci doar cu aprigă-ncelestare, cu-mpotriviri la ce nu-i bine.
Se va simți mai demn, mai mândru de fapta-i care-i dă putere
Să zboare către orizonturi pe care cugetul le cere.
Întotdeauna, către zarea cea mai aprinsă de lumină,
L-am îndemnat să se îndrepte pe omul simplu ce suspină
Și n-are bucurii în viață, având trăirea-ntunecată
De insuccese și de rele, fără să fi greșit vreodată.
O, câte alte multe sfaturi nu i-am lăsat pe albul filei
Omului dornic de-nălțare spre lauda oricărei zile!

II

De stau să mă gândesc la mine, nu îmi voi regăsi-mpăcare,
Până nu-mi spun deplin povestea atâtor anii de-nflăcărare.
Mă-ntreb însă, cuprins de teamă, pe cine oare voi seduce
Să se aplece peste pagini ce-s frunzele târzii, caduce!?
În fond, ce mare-nvățătură am lăsat lumii moștenire,
Dacă la vremurile grave, n-a fost îndemn la răzvrătire?
Să fi ieșit lumea în stradă chemată de aprinse rime,
Spre a curma orânduirea sluțită-n ură și în crime!
Ori, poate, glasul mi-a fost palid și n-a sunat precum o goarnă,
Mulțimea adunând-o grabnic, spre a vedea că se răstoarnă,
La voia ei, regimul aprig și nicio faptă dureroasă
Nu va rămâne-n ascunzișuri, nepedepsită și hidoasă!?
De n-am avut forță destulă ori îmi e harul îndoielnic

Și nu s-a auzit departe sau timpul nu a fost prielnic,
Să fi ieșit în frunte nume, oamenii barzi din scriitură
Pe care lumea să-i urmeze către o viață fără ură!
Unde au fost, pe unde oare au stat comozi în grea tăcere
Și-au privit chinuri și abuzuri fără regret și nici durere?
Să fi primit, cumva, plocoane, mari avantaje ori favoruri,
Spre a se face muți de-a pururi, în calea –naltelor onoruri?!
Nu vă mirați voi, oameni ageri, că astăzi geniul lor pretinde
C-au scris literatură-naltă, ce din iubire se desprinde,
Și-au respectat tot adevărul pe care lumea, fericită,
Îl preamărește drept credință că nu a fost ademenită!
Așa le este făcătura acelor minți, zise, lucide;
Cu Lucifer au făcut pace, cu ideologii morbide!
Unii, mai bravi în... lucrătură, nici n-au mai arătat dezastru,
Pitindu-și chipul lor cel falnic în ale criticii 'nalt castru.
Și când eu, biet poet mai tânăr, m-alăturam de suferință,
M-au înfierat că sunt nevolnic, cu-n veac în urmă-chibzuință!
Pe toți aceștia, mari iluștri, îi vezi plimbându-și pantalonii
Prin toate marile partide, dornici să-și laude patronii.
Cum vrea s-ajungă la putere, chiar dacă se consideră bard,
Unul și-a oferit statura Președintelui, drept bodyguard.
Ce îi dospește de-acum mintea acestui aprig Dat din Coate,
Se știe că vrea să **decidă** cine să scrie – El socoate!
Să ne întoarcem iar la Stalin și să trăim din nou calvarul
Unor demențe personale, aceasta crede că-i e harul!
Azi fug scârbit, cât mai departe, de indivizi cu vreri barbare
Și-i las să-i pedepsească Timpul pentru delict literare!
Cu ei rămână lașitatea atâtor alți mari oameni de seamă
Ce-au stat ascunși sub fapte goale, vânzându-se să treacă vamă.
Tăcând, atâtea voci absente din îndurările trăite
Vor fi de-a pururi neștiute, de veșnicie pedepsite,
Căci toți acei ce-și vând iubirea, pentru o viață-mbelșugată,
Nu merită iertarea lumii și nici a Patriei, trădată!

III

Mă-ntorc la anii mei frenetici, căci îmi e viața întristată
Și mă afund în vechi speranțe de libertate-adevărată.
Din nou s-aprind dor de revoltă și să-l insuflu-n vieți furate
De idealuri și de visuri, prin legiuri nejudicate.
S-abjur tot ce inspiră teamă și să rechem lumea în stradă,
Sprea ridica iar baricade, ca un regim pervers să cadă.
Să n-auzim de nedreptate ori că-i minciuna la putere
Și toată avuția obștei e jecmănită cu plăcere.
Nicio avere peste graniți să nu mai între-n mâini barbare,
Punând un rege să vegheze să nu dăm munți peste hotare
Și să nu știm de umilințe și de parșive interese,
Plecându-ne capul tot timpul la false tronuri de progrese.
Nu suntem oare Daci din fire, răzbătători prin mari războaie,
De stăm pasivi la înșelare, privind cum glia se despoaie
De orice fapte de valoare, de holde dragi și de izvoare,
Pustiind codrii și gândirea, în veci dospind îngrijorare?!

De ne-ar fi mintea mai lucidă, iar inima mai iubitoare
Când vom jura Patriei fală, renaștere și-naltă stare,
Ne vom simți iar stăpâni liberi peste moșia strămoșească
Și-o fi *De Sine Stătătoare* în veci, ca Patrie regească!

Vom îndrăgi pământurile și-om scoate aur și din piatră
Spre a clădi școli și altare, sfințindu-ne străbuna vatră.
Dă-mi, Doamne, iarăși bucuria de-a-mi revedea Patria mare,
Mândră de datini și cultură, prosperă și înălțătoare!
Până atunci eu plâng în mine, că n-am știut a-i fi stegarul
Unui îndemn la libertate și nici să-i fi sorbit amarul!
În anii triști, de înrobire, au fost strigați toți pământeni
De Patria, în lanțuri grele, s-o apere, cum știu oștenii,
Jertfindu-se înșiși pe sine când voia ei e cotropită,
Iar toată națiunea dârză de desnădejde-i potopită!
N-au auzit-o trădătorii și nici cei lacomi de putere,
Doar cei ce s-au opus terorii i-au dat curaj mereu să spere.
Prin ei și-a regăsit credința că-n visul lor este-ntrupată,
Iar când a fost Revolta Mare, de ei a fost eliberată.

IV

Voi, oameni chinuiți de veacuri, în voi se află fala țării,
Prin voi ea și-a păstrat ființa, i-ați dat chiar sângele salvării!
Din lumea cu așa lichele, de nu mi-ar fi curând plecarea,
Poate mi-e dat să văd că cerul și-a dăruit îngrijorarea
Pentru o țară oropsită de-a timpului tristă urgie
Și-a rostuit să se sfârșească urmările de barbarie!
Iar de-om fi bravi în fapta noastră, punând o dreaptă cărmire,
Vom avea iarăși țara mândră de vița ei și de iubire!
Aceasta-i vrerea, grea, de jertfă, ca o poruncă strămoșească,
Ce-o moștenim ca pe-o icoană, dreptatea-n țară să domnească!
Nu s-o uita cumplita jale când vremurile s-or petrece,
Căci un suspin din cimitire va aminti de vremi zevzece!
Fie ca veșnic Omenirea să nu mai știe de-așa chinuri,
Având natura în ea însăși mântuitoarele seninuri!

Un secol a trecut...

Vom fi mereu stăpâni pe-aceste plaiuri,
Căci mii de ani ne-au fost întruchipare
Și n-am venit din pustele barbare;
Aici ne-au legănat sublime graiuri!
Să ținem piept urgiilor tâlhare
Am construit de veacuri nalte splaiuri
Și-am plivit rariștea de putregaiuri
Să crească demn Ardealul către soare!
Un secol a trecut în biruință
Și încă multe ere vor mai trece,
Cu-aceleași sfinte datini și credință!
Și chiar de vor păgânii să disece
A noastră vrednică alcătuință,
De-a pururi capul dușmani o să-și plece!

Nu mai sunt...

Nu mai sunt azi tâlhari la drumul mare
Să-ți șterpească aurul din pungă;
A fost aceasta practică prelungă,
Cum e acum un furt de buzunare.
La avuții, la jaf vor să ajungă
Pungași cu ifose parlamentare,
Fără obraz și teamă de-nchisoare,
Că-s apărați – imunitate lungă!
Ei nu știu cum se strânge gologanul,
Trudind din greu, cu multă sârguință,
Se poartă în desfrâu precum golanul!
Că i-am votat, n-au nicio cuviință,
Nu știu chemarea țării și aleanul,
Crucificându-i orice năzuință!

Cu mulți bani...

Cu mulți bani și tot felul de plocoane,
Tu poți să ai încredere totală
Că voința obștei îi va fi fală
Celui votat de lumile sărmene.
Nici vorbă de-așa mare bănuială!
Urcat prea sus, și-a mai dorit galoane,
Mare confort și multe milioane,
Cu orice risc, fără nicio sfială!
- Ce basm, ce patriotice dorințe
Se tot rostesc pe străzi în gura mare,
Când însuși am multiple preferințe?!
Nu m-acuzați că n-ș avea onoare;
Ce-am spus, cândva, erau făgăduințe,
Să am prostimea toată la picioare!

A trecut...

A trecut un om pe stradă,
Întristat și fără vlagă,
Cu o existență vagă
Parcă nimeni să nu-l vadă!
A trudit o viață-ntreagă
În durere de corvoadă,
Iar acum e doar o pradă
Suferindă ca o plagă.
Nu e de folos niciunde,
Cinstea nu e căutată;
La hoții nu corespunde!
Ce virtuți ne tot arată
Că mari fapte el ascunde?
E prea bun, azi îi erată

Eu nu mai cred...

Eu nu mai cred că-n țara mea va fi acum mai bine;
Cu-acești parșivi conducători v-om îndura suspine!
M-am învățat, de-atâți ani, să nu-mi mai fac iluzii;
Când îi aud cum tot promit, simt că-mi produc contuzii.
Nu pot pleca în alte țări, să slugăresc străinii;
Aici îmi este Patria, m-au învățat latinii!
Toți cei ce merg pe la căpșuni să-și ia cu ei țărână,
Că dorul îi va săgeta, pe-acol' să nu rămână!
Oricât de rău ne e aici, nu-i raiul mai departe;
Dacă vom ști să ne unim, oriunde-i facem parte!
Nu-i altă cale de urmat, români din lumi pierdute!
Pentru ca țara s-o salvăm 'nălțați pe străzi redute!

Eu pentru voi...

Eu pentru voi am scris mereu, dragi cetățeni ai țării mele!
Dar n-ați crezut tot ce-am pledat, iar azi trăirile sunt grele!
V-am spus c-acest regim e ros de patimi și de nepăsare,
Că pentru niciun interes nu manifestă-ngrijorare.
Că e glia jecmănită de nemernicii certați cu legi,
Îi dor în cot pe cei aleși, de par că-s la scâfârlie blegi.
N-aud, nu simt și nici nu văd cum țara suferă de jale,
Părându-le că-i farmecul unor succese epocale.
Când cei care-s acolo sus se cred că-s veșnic la putere,
Adoptă tactici de nimic, mințindu-ne chiar cu plăcere.
Se laudă cu împliniri, ce n-au avut nici începutul,
Și-acordă decorații mari, c-ar fi învins, din greu, trecutul.
Iar cum vor bună liniște, nimic nu lasă la-ntâmplare;
Suntem vegheați cum ne purtăm, c-alt fel, ne paște întristare!
Să stăm cumiști, să nu gândim, ori să-ncercăm, cumva, să plângem
Când ne inundă lacrima, că mari dureri în suflet strângem!
Iar dacă nu suntem blajini, vom pierde însăși libertatea,
Așa puțină cât avem, spre-a ne-amăgi identitatea.
Mai au și alte neghiobii, să știm ce forță ne conduce;
Ne-nfometează, ne supun, cu apucături năuce!
Eu pentru voi încă mai scriu, români răzbiți de întristare,
Să strângem pumnii răzvrățiți și să răzbim prin răzbunare!

...Multe am de spus

O, încă multe am de spus românilor din a mea țară!
Am stins regimul comunist, dar frica nu a fost să piară!
Suntem la fel de oropsiți, chiar și de cei aleși ne temem
Și fără să mai fim uniți, prin ascunzișuri sumbre gemem.
Azi nu mai știm ce rost avem, cu cine ne luăm la trântă,
Din ce dureri să înviem reînălțarea noastră frântă.
De-ar fi s-apară din mormânt eroii Nației Române,
Ar vrea să între în pământ, de-așa nenorociri păgâne!
Acei ce astăzi suferim de nedreptăți și înjosire
Suntem datori să ne jertfim, spre o deplină izbăvire.
N-avem ce pierde-acum nimic, căci viața noastră este voia
Unui teribil inamic, acela care e Nevoia.

Toate lipsesc oricărei vieți, dar cel mai mult e libertatea
Și visul anilor semeți când așteptam regalitatea.
La cer cum nu avem acces, iar cel care pe tron adoarme,
O cale dreaptă-i de ales: chemați mulțimile la arme!

Români!

Teodora-Maria, fiindu-mi nepoată,
Mi-a poruncit, temeinic, să mă- apuc îndată,
Pentru această țară, al ei poem să-l scriu!
Pentru conformitate, desigur, eu subscriu:
Români ai mei din veacuri pentru totdeauna,
Să aveți încredere: și eu port cununa
De frumuseți și lauri către un viitor,
Pe care, moștenire, o lasă un popor!
În suflet am sădită dragostea de țară,
Și-n inima fierbinte voia princiară
De-a ridica în slavă vița strămoșească,
Iar Patria, de-a pururi, bravă să-nflorească!
Avea-vom iar în frunte drapelul tricolor,
Ca orice națiune să-l simtă cu onor,
Căci domnim de milenii, natura e în noi;
Deasupra și-n pământuri e suflet de eroi!
Spre-a ne păstra ființa, cu dușmani am luptat;
Ne-am strâns pe la hotare și n-am capitulat!
Câți inși, câte blesteme supuși nu ne-au dorit!
Unindu-ne credința, mereu am biruit!
Chiar de-s copilă încă, am gene din străbuni;
Ei mi-au transmis putere să zbor dintre genuni
Către idei umane etern înălțătoare,
Cu taine de izbândă - doruri arzătoare.
Din jertfa lor să facem, la răscruci de haturi,
Troite de-nchinare drept divine sfaturi!
Să avem forța vie de-a-nălța altare
În fiecare școală, ca o apărare
De rău și înjosire ce ne pândesc ades,
De par că-s niște despoți cu ură în exces.
Să nu ne plecăm fruntea când idoli falși ne-o cer
Ori când vagi interese pretind că sunt reper
Pentru dorința noastră de-a-nvinge sărăcii
Ce ne-au pătruns în țară ca niște mari urgii.
Dezastru este mare în care am ajuns!
Oare cine-i de vină, afla-vom un răspuns?
Ce bogății distruse, ce jaf ne-nchipuit
S-au petrecut în țară – blestem neconținut!
Câmpii necultivate și munți despăduriți,
Uzine ruginite și regi dezmoșteniți!
Și-n timp ce noi ne temem, parcă de războinici,
Primim idei parșive, de pe la destoinici;
Deși ne vorba clară, mogorogesc ce vor,
Spunând că nu ajungem la judecata lor.

Să fim atenți la vorbe: să ne-nșele-auzul,
Le sucesc, le bombănesc, ascunzând abuzul.
Când ne-or prosti mai bine și n-om mai protesta,
Vom înghiți otrăvuri, nimic n-om contesta!
E vremea, oameni aprigi, să-ncepem un alt veac
În demnitate pură, cum ne este pe plac!
Să ne impunem traiul pe care ni-l dorim,
Nu s-acceptăm fărâme și să ne umilim!
Zburați-vă gândirea spre alte viziuni
Să transformăm în aur urâtul din cărbuni.
Un rai să fie-n țară, mult zâmbet și senin,
Că prea-ndelungă vreme a fost numai venin!
Curând voi suna goarna spre a pornim în roi,
Ca glia cea de fală s-o scoatem din noroi,
Să prăpădin ce-i subred, să primenim idei,
Să ne-nzecim puterea ca niște semize!
Aceasta-mi e chemarea, sublimi compatrioți!
Mă plec în fața voastră, v-aștept cu drag pe toți!

N

Nu admitem ce se-ntâmplă între țările unite,
Neglijându-se principiul de relații înfrățite!
N-am intrat în Uniune spre a fi străini acasă!
Noi suntem în Europa mai demult ca cei de clasă!
N-avem doruri de războaie, suntem pașnici în istorii,
Ne vedem de ale noastre, nu ne avântăm spre glorii!
Nu suntem lacomi din fire, nu avem această boală;
Ne luați pâinica gurii și-avem farfuria goală.
Nu suntem egali cu toții, vă părem o Colonie;
Ne având putera voastră, revenim la iobăgie?!
Neamul nostru, peste vremuri, a-ndurat viclene biruri,
Nu mai suportăm negoțuri; pentru alții – chilipiruri!
Ne-nțeleasă e trufia de-a supune economic,
Năruind averea altor, ca într-un război atomic!
Ne rostite interese stau asunse după lege,
Ne găsim buna credință părtinirea s-o renege.
Năzuind spre înălțare, s-ar crede că este bine,
Numai că unii tot urcă, alții cresc doar în suspine.
Nenoroc ori rea gândire de le au, poate, vreunii,
Nu e cazul Europei să se poarte precum Hunii.
Neștiind ce-i înfrățirea, rămâne doar jaf în urmă;
Nimeni nu o să observe c-au trecut precum o turmă.
Neavând deloc regrete, ne vor reproșa tot nouă
Nedemne purtări umane, de-a intra-ntr-o lume nouă!
Nedreptatea, lăcomia și dorul de stăpânire
Nu le dau acestor oameni libertatea de-nrobire!
Nimic n-am dat, c-așa am vrut; cu vicleșug ne-au luat tot
Neomenos și priceput, ca-ntr-un întunecat complot!
Nu mai putem să viețuim legați de glijă și strânși de gât;
Nu țineți cont, dar fie clar: nici un crâmpei mai mult de- atât!

Nu sunteți buni de a mai sta parșivi pe tronuri și-a dicta
Nemernicii doar unora, iar pentru voi de-a profita...
Nerușinarea a cuprins întregul mare continent:
Nu e frumos, civilizat; cine nu-nvață-i repetent!
Ne-îngrijorează, oameni buni, nu cumva Timpul s-aducă,
Nepăsători cum, sigur, sunt, neam de ruși să ne conducă!

În timpurile noastre...

În timpurile noastre n-ai libertatea ce să faci;
Orice vezi, orice auzi, nu trebuie decât să taci!
Ce nu ai familie? Te bagi în treburile fără rost!
O faci din dușmănie ori doar că ești un simplu prost?
Să nu-ți treacă prin minte să spui că ești un patriot,
Că-n vremurile astea ai fi un mare idiot!
Grija țării n-o purta, patria-i unde-ți e bine;
De nu-ți place cară-te și să nu mai știm de tine!
Când nu vrei să înțelegi, te-mpodobim cu un păcat,
De-or să spună oamenii că ești bun doară de legat!
Dar ți-ar fi mai nimerit, de-ai merge să culegi căpșuni,
Căci prea miroși a cinste și-n cap ai numai gărgăuni.
Ne strici toată-nvârteala, arătând lumii ce facem;
Nu spera că te iertăm, să știi bine că ți-o coacem!
Auzi, Domnule, ce vrea: să intrăm la pușcărie
Noi, cu sacii plin de bani, procurați cum... nu se știe!
Ne crede descoperiți; nu-s ai noștri la putere?
Dă-măcât vor Domniile – nu din propria avere...
Țara-i scoasă la mezat, peste suflet toți o calcă,
Precum lupii dintr-un hoit sfâșie câte o halcă.
Va veni însă o zi, ca un duh de apărare,
Ce-o să curme patima, fără nico îndurare!
Care faptă de păgâni a rămas nepedepsită
De Suprema Pronie și cu fulger netrăznită?!
Nu scăpați nicicum de lanț, veți avea cătuși și-n gânduri;
Bogăția vă va fi, sigur, doar un pat putred de scânduri!

Nu mă mai cunosc...

Nu mă mai cunosc eu însumi cine sunt ori cine-am fost,
Vremea a trecut fugară și-am uitat c-am existat,
Iar ce e acum în prejmă parcă nu își află rost,
Căci nu am un loc în lume, având gândul arestat!
Năzuind spre idealuri, voi fi fost un visător
Ce credea în libertate într-un veac de suflet gol
Ori aveam sclipiri de cuget, ca un vis nemuritor,
Ce dă sens menirii sacre de-a-mplini al vieții rol.
Ieri ce-a fost, astăzi ce este, Timpul știe pentru noi,
Căci ne poartă existența, cum vrea nepăsarea lui,
Printr-o lume fără glorie și-nrobite de nevoi,
Dând crezare răutății și durere omului!

Într-un veac...

Într-un veac de-ndurerări
Am scris multe-îngândurări;
Nu de milă să le plâng,
Ci din lume să le strâng.
Le mai spânzur de cuvânt
Ori de rime – jurământ
Și le-oi duce-apoi pe străzi
Ca pe blestemate prăzi,
Să le piară ce au rău
În renume de călău.
Niciun chin să nu mai vrea
Pe la noi de-a mai ședea.
Dar puțin de mă gândesc,
Mai bine le osândesc:
Tuturor să le fac vad
Și să le arunc în iad,
Să rămână loc curat
Fără teamă de-ndurat!

Idei frumoase...

Idei frumoase ne-mpresoară
Și-aflăm de taine uimitoare,
Dar chiar de fapta-i necesară,
Uitarea e fulgerătoare!
Se șterg din minte informații,
Părerii, opinii, lecturi demne,
De parcă suntem vagi în spații,
Pe unde-am fost n-am lăsat semne.
De ce rămânem goi de viață
Și sterpi de cugetări aprinse,
Simțindu-ne ca o paiată,
Cu gândurile de mult stinse?!
Ne-nșală ținerea de minte,
Dușmană este neputința,
Pierind sub munții de cuvinte,
C-atât ne-ngăduie ființa?
Ce imperfectă e natura
Când limitează demnitatea,
De parc-ar expoda făptura
Cu ce ne fură răutatea!
O, de-am păstra truda intactă
Și nu ne-am pierde-n risipire,
Nu ne-ar părea lumea abstractă
Și-am fi o culme de simțire!
Această stare este raiul,
Gândit de minți strălucitoare,
Chiar pe Pământ fiindu-i plaiul;
Să-l cucerim având chemare!

Pe mine însumi...

Pe mine însumi vreau a mă cunoaște
Acolo unde mintea îmi tot zboară,
Să știu ce rele forța mi-o doboară,
Ca demnitatea mea să o împrăște.
Nemernicii multiple îmi măsoară
Credința ce o am de a renște
Din orice patimă care mă paște,
La fel ca o invazie barbară.
Vreau să mă știu cu inima curată
Și-n gânduri silnicii să nu pătrundă,
Să n-am nicicum simțirea-ndurerată!
Și de mi-ar fi creația fecundă,
Acestei lumi i-aș dăruio-ndată,
Drept dragoste senină și profundă!

Celor...

Celor ce după mine or să vină,
Las înălțătoarea mea mândrie,
De-a fi trăit în Marea Românie,
Ca pe o revelație divină.
O spun, ca toată lumea să o știe,
Că n-am umblat prin gropi fără lumină,
Ci-n Patria de veacuri eroină,
Bogată-n împliniri și-n armonie!
Știind ale nației nalte zboruri,
Și eu am fost în Arcadia, azi spun,
Că-n glie-am pus nemărginite doruri,
Din care acum pot să mă recompun,
Spre a da țării dornice fioruri
Și-aprinsa dragostea de care dispun!

E țara..

E țara îngropată-n sărăcie,
Căci toți nemernicii se-ntrec s-o fure,
De parcă un blestem e dat să-ndure,
Ca într-o îndelungată barbarie.
Cum am în cuget aprigă arsură
Când văd necredincioasa silnicie,
Tot îmi iubesc sărmana Românie
Și-om mătura corupții ca pe-o zgură!
Va fi atunci săracă-n nedreptate
Și-ndestulată-n falnice-mpliniri
Din dragostea românilor sculptate;
A voastră, a celor ce sunteți martiri,
C-aveți comori și tinereți furate
De indivizi perversi, tirani și vampiri!

Nemulțumirea...

Nemulțumirea iarăși mă deprimă
Când nepăsarea-mi tulbură privirea

Și-mi stimulează aprig răzvrătirea,
Căci ce se-ntâmplă-n țară e o crimă!
Se năruie, parcă, însăși trăirea
Că orice bucurie se perimă
Și chiar gândirea vie se suprimă
De simți că-n lume a venit pieirea!
Vezi pretutindeni rânduiești uitate,
Clădiri, uzini și fabrici prăbușite,
În timp ce hoții dobândesc palate!
Tot ce e de valoare-s însușite
Și nu știu când s-o întrona dreptate,
Să-i spânzurăm ca-n vremuri cotropite!

Prin viața mea

Prin viața mea azi bântuie-o furtună
Și-mi spulberă speranțele din minte!
Mă răzvrătesc, pun gloanțe în cuvinte,
Că-n țara mea doar tânguiești răsună!
S-au stins demult îndemnurile sfinte,
De parcă veacul pe noi se răzbună,
Căci doar privim cum jale se adună
Făr' să crâcnim, făr' să luăm aminte!
E vremea să ieșim din nou în stradă
Și să impunem legi și demnitate
Spre-a nu mai fi considerați drept pradă!
Sculați-vă voi, frunții îndurerate,
Și răstigniți o clică retrogradă
Ce și-a-nsușit puteri nemăsurate!

Nu mai implor...

Nu mai implor de mult timp nicio muză,
Spre-a zugrăvi imagini diafane,
Căci azi le simt parcă mi-ar fi dușmane
În existența tristă și confuză.
Trăiesc în lumea fără de icoane
Ce n-are păgânului nicio scuză,
Ea singură de rele se acuză
Și chiar suportă silnice prigoane.
Am gândurile toate-n răzvrătire
Când văd că rugăciunea stă să piară;
De îngeri viața e în părăsire!
Ne comportăm precum o crudă fiară,
Nimic frumos nu mai avem în fire,
C-am rătăcit și nu avem nici țară!

Ne-am risipit...

Ne-am risipit în lume și n-avem loc în țară,
Nimic nu ne-apartine, căci tot au supt mârșavii
Și-au devenit stăpânii, iar noi le suntem sclavii;
Pe cât eram de mândri, azi suntem de ocară!

Pe câmpuri și uzine au pus mâna trândavii
Și-oricât de rău ne-ar face, nicicum nu se-nfioară;
Îi mână lăcomia, nesațiul nu-i omoară,
În stare sunt chiar viață a-nfuleca , hulpavii!
Unii îndoapă lemne, alții înghit petrolul
Ori aurul din mine îl trec peste hotare,
Spre-a-mbogăți imperii – acesta le e rolul!
Pustiu să lase-n urmă, ca-n erele barbare;
Istoria, Cultura, ce-au cunoscut violul
Dezmățului de lege, vor fi o-nmormântare!

Ce nație...

Ce nație mai suntem de rătăcim îndurerați,
Străin fiind acasă, loviți și îngrădiți de legi?
Ni s-au luat credințe, strămoșii chiar ne-au fost furați;
Goliți suntem de doruri și-n suflete lăsați pribegi.
Cum să nu te răzvrătești că țara-i scoasă la mezat,
Iar tot ce-i sfânt și trainic e dat ca marfă în talcioc
De indivizi fățarnici, cu sufletul abrutizat,
Setoși de-navuțire, ce pretutindeni își fac loc?
Dar în cuget ne-om păstra imnul pur de libertate
Și ca un răsunet viu va străbate România,
Prin noi înșine-a răzbi și-a-ntrona regalitate
Într-un rai de Patrie, peste toată grozăvia!

Mă tot gândesc...

Mă tot gânesc să fac bilanțul întregii mele existențe,
Să-nșir, la dreapta, fapte bune și, mai la stânga, corijențe,
Iar la sfârșit, cu mintea rece, să trag concluzii evidente,
Făr' să mă-ncânte gesturi brave ori să uit clipe imprudente...
Dar se agită îndoiala: de ce o fac, cui folosește
De-am să dezgrop trăiri sprintare sau chiar vrun gând ce se
dosește,
Acele-nflăcărări intense s-au stins de-a pururi din simțire,
Iar ce au fost înalte visuri, acum sunt doar o năruire!
Și-atunci, când multe uragane au bătut prin anii tineri
Și-au pustiit imaginile, de ce mai scriu și n-am rețineri?!
Mă-ndeamnă însă amintirea atâtor zile-ndurerate,
Trăite-n veacul de urgie, cu asupriri deliberate,
Să spun doar ce a fost durere, că prea buțina bucurie,
În care omul pururi speră, de-a existat, nu se mai știe!
Ar fi util fi, nu-i impudență de-o să condamn clipele rele
Și n-aș primi chiar acuzarea că-mi sunt ideile rebele?
Dar cum să tac, n-aș fi complice, făcându-mă că uit teroarea
Ce-a-nfipt în țară chinuirea și-n suflete îndurerarea?
Mă văd băiat lovit de ura *Originii nesănătoase*,
Că *proletar* nu-mi este tatăl, deci are gânduri *dușmănoase*
Contrare *Clasei Muncitoare*, așa că stai mai pe la coadă,
Copilule fără de vină, că nu ești bun decât de pradă!
Atâtea visuri ne-mplinte mi-au întristat adolescența,

Părând că-mi spune-o ghilotină că trează este *vigilența*...
Ce mai de tonți, ce de nemernici, ce-aveau carnete de putere,
Te obligau să suporti vrerea, chiar de era o decădere !
Cei mai neisprăviți la minte, mai leneviți și de nimica
Slujeau regimul pus de Stalin, ca-n orice om să bage frica!
Să simtă cine-s la putere și vrea trecutul să-l îngroape,
Ca liniștiți, fără vreo grijă, din avuții să se îndoape.
Te opuneai, erai potrivnic? Te înșfăca Securitatea
Cât ai clipi, în miez de noapte, de-ți renegai identitatea!
Dar de aveai idei aparte și erai bun, și brav din fire,
Elita demnă de istorii, n-aveai nici loc prin cimitire.
O, de se îndura norocul, te închinai de libertate
Prin Pușcării, pe la Canale, prin Bălți și Ocne blestemate!
Luptai prin munți să-ți salvezi țara și-mpotrivirea s-o ții trează?
Te-au împușcat, umblând în haite, de răzvrătirea-ți aveau groază!
Prin satul tău, bogat în datini, ca fiu iubit, om de ispravă,
De ți-ai văzut de glia sfântă, mândria ta devenea sclavă.
Când n-ai predat *Cote* de grâne ori n-ai intrat în *Colectivă*,
Te-au stins prin beciuri din bătaie, iar maica ți-a făcut colivă...
Din câte vieți s-au dus în ceruri, niciun mormânt nu are cruce,
De plâng părinții și chiar sfinții; lacrimi nu pot să se usuce!
Cumva, de-ai îndurat supliciul împins prin poduri, prin bordeie,
Ți-ai uitat visele și traiul, dar mai vezi soare – o crâmpeie!
Dar rău se plânge de durere și cel ce-a reușit să-nșele
Perversul ochi ce stă la pândă să te împingă sub zăbrele;
Un loc de muncă nu găsește ori de-i o minte luminată
Ajunge doar la plâns, la roabă, la orice treabă-ntunecată.
Și-n timp ce oameni de valoare, răpuși fiind, spală closete
Puterea obștei se destramă, dar comuniștii n-au regrete...
Dacă-ai fost pus la multă treabă, slujit fiind de competență,
Pe lângă tine inși, grămadă, își promovează opulență
De îngâmfare și prostie, că știu cum să conduc-o țară,
Te critică, să-ți fie teamă, că alte rosturi nu au, doară!
Să-i vezi cum fac pe patrioții, ce griji în spatele lor poartă,
Cum se agită, cum suspină; de-i pui la muncă – o fac fiartă!
Cum să îndrume păcătoșii, când nu au nicio pregătire
Și nici n-au fost pe la vreo școală, fiind neisprăviți din fire!?
Au însă un tupeu aparte: blestemă, țipă și înjură
De crezi că om nicicum nu pare, ci lighioană – făcătură!
Dar de-i adună stăpânirea, să le adauge vreo doagă,
Ling funduri și fac temenele, până rămân fără de vlagă!
Și cum sub lipsuri țara geme, iar visteria este goală,
Fac datorii de miliarde cu ifose și plini de fală
Că vor clădi o Românie frumoasă, demnă și prosperă,
Câini or avea covrigi în coadă, cu ei începe altă eră!
În măreții de cincinale, *efort al Clasei Muncitoare*,
Chiar de-s cu bani de împrumuturi, mințeau fără de rușinare!
Dar când a fost scadența sumei, dazastrul dureros apare:
S-a-ntețit foamea, sărăcia, pe străzi mulțimi vor să-i omoare!
N-a mai răbdut lumea minciuna, care avea statut de lege;

Frângând orânduirea cruntă, din adevăr se reculege!

De mi-ar fi dat...

De mi-ar fi dat ca în această viață
Să nu mai știu deloc de sărăcie,
Voi crede că pentru a doua oară
Mântuitorul iarăși va să vie.
Aș colinda atunci, fără de grijă,
Prin toate ale țării mele plaiuri
Și-oi fi brav sol, că omul întâlnește,
În calea lui, adevărate raiuri.
Dureri, nevoi și-ngândurări rebele
Se vor topi sub zâmbete Divine,
Căci Omenirea, suferind de veacuri,
S-a regăsit, într-un târziu, pe sine!

În tren...

În tren să răsfoiesc cancanuri ori să las liber fanteziei,
Spre a mă duce-n lumi bogate, închinând viața poeziei?!
N-aș mai veni deloc în țară, că Răul de noi nu se-ndură:
Fură Carpații și pădurea, ne ia și pâinea de la gură!
Orice e important ori falnic și pretutindeni au valoare
Desprinse sunt din glia țării, drumul luând peste hotare.
Nimic nu ne mai aparține, nici gândul și nici fapta bravă,
De pribegim fără speranță, părând că viața ne-ar fi sclavă...
Ne crede niște lighioane ce pot trăi prin catacombe
Și n-au nevoie de avere; de bogății or să sucombe!
Pe întuneric pot să scurme după gândaci ori salamandre,
Se bucură de nalte spații, au stalactite policandre!
Ce le mai trebuie lumină unor făpturi fără gândire;
De-ar fi lăsați în libertate, va fi o gravă osândire...
Dar oare ce-aș găsi aiurea, printre Străini cu suflet rece
Ce nu mi-ar înțelege mintea și în dureri mă vor petrece!?
Aș fi doar bun să mătur strada, cules căpșuni, servit bătrânii
Ori aș fi doar român - Țiganul cerșind, făcând-o ca nebunii!
Cum să mă duc, Patrie dragă, prin țări cu inimi schingiuite
De interese egoiste și lăcomii nelegiuite!?
Oricât de greu vor trece anii, iar jecmânirea va fi mare,
Rămân oștean să-mi apăr neamul de pervertită devorare.
Mă-ntreabă toți strămoșii aprigi, eroi din veac or să mă certe:
Cum nu rostesc împotrivire? Nici Dumnezeu n-o să mă ierte!
Atâți români, oameni de seamă, mari patrioți, lucizi la minte
Și-au jertfit anii pentru țară, considerând datorii sfinte.
Câți Domnitori, viteji din fire, nu și-au dus oștile-n victorii,
Zvârlind dușmanii peste graniți, încununându-se de glorie!?
Ce-ar spune astăzi Eminescu, că ne-ndăgim, vai, cu străinii,
Lăsându-ne pribegi pe drumuri, luând în piept toți mărăcinii?
Aici mi-e locul de onoare, să stau ca neclintit de gardă,
Veghind ca jaful să-nceteze, netrebnițiile să ardă,
Să întetesc în gânduri slava de a ne apăra moșia
De ticăloși, de hoți de lepre, căci veșnică e România!

Nu mă împac...

Nu mă împac cu mine niciodată
Când n-am curaj să strâng de gât prostia
Ce-și etalează forța și trufia,
Gesticulând că este democrată.
Oriunde-ai fi, constați că România
E astăzi de mulți inși revendicată,
De Parlament e chiar certificată
Că și-a pierdut ea însăși măreția!
Ne merităm, pe drept, această soartă
De nu dăm de pământ cu șleahța tântă
Ce are-nțelepciunea minții spartă.
Parcă în viață răul ne cuvântă
Să n-avem însăși conștiința poartă
Spre demnitate și-nălțare sfântă!

De câte ori...

De câte ori tristețea mă-nconjoară,
Îndemn voința să se-mpotrivească
Și-oricât ar vrea urâtul să trăiască,
În sinea mea, îl fac curând să moară!
Chem versurile să mă însoțească
Prin visurile de odinioară
Și retrăiesc o viață legendară,
Cu voioșii și-ncredere regească
Reîntâlnesc idei, credințe, idealuri
Ce m-au condus mereu către izbândă,
Trecând peste-ale furtunii valuri.
Din bucurii iau forță renăscândă,
Că-mi sunt în viață sfinte ritualuri,
Iar supărărilor pe veci osândă.

Lăsați să vină...

Lăsați să vină iarăși bucuria
Peste această lume oropsită,
Să uite vremea dogmei îmbâcsită
Cu nedreptatea și cu dușmănia.
O crimă gravă, nemărturisită,
Asupra libertății-n România
Au săvârșit-o legea și trufia
Unei voinți de ură hămesită.
Răsfrânge raze peste oameni cerul,
De-mbărbătare și de mântuire,
Că va fi a răpune temnicerul...
Din nou credința e nemărginire,
Văpăi de dragoste topește gerul
Ce-a împietrit un secol de iubire

De-atât urât...

De-atât urât în viață, m-aș duce în neștire,
Să rătăcesc prin lume, să nu mai știu de mine
Și-ntr-un pustiu aiurea să rog, cum se cuvine,
Să am o altă soartă, c-o altă izbăvire.
De ce să am tristețea de-a suporta păcate
Și-a admira prostia ori lăuda minciună,
Când toată Omenirea în haos stă s-apună,
De câte rele-ndură, în vicii îmbrăcate!
Dar oare ar fi bine, n-ar fi o dezertare
De la menirea vieții și-aș regreta amarnic!?
Chiar de-aș ruga tot cerul, n-aș merita iertare!
De m-o lovi durerea s-ajung un om slugarnic,
Atuncea Prea Înaltul mă stingă-n depărtare,
Căci știu, pentru nevolnici, în mila Sa e darnic!

Bogat în desfățare...

Bogat în desfățare, minor în conștiință,
Stăpân se crede-al vieții, deținător de glorii,
Menit de a străbate mărețe traiectorii,
Ca om ales al sorții, ca falnică ființă.
Și-a înălțat palate, și-a născocit victorii,
Strângând averi cu japca, fără de vreo căință,
Căci nu are regrete și nici îngăduință;
Necazurile lumii sunt mofturi derizorii...
Dar ca distinsă voie, mai vrea încă putere;
Să fie-n fruntea țării, iar oameni să-l aclame,
Ca pe un merit veșnic; divin să îl proclame,
Chiar dacă dictatura e singura lui vrere!
Priviți-i în adâncuri pe-acești demoni nemernici;
Nimic n-au sfânt în viață, se vor atotputernici!

Mai am încă...

Mai am încă putere să sper că voi răzbate
Prin lumea ce-i lipsită de orice împlinire.
În ea nu sunt speranțe, căci visu-i năruire,
Iar faptele de seamă dispar îndurerate.
Idei și crezuri nalte nu își au părtinire,
Ci doar păreri bolnave cunosc întâietate
Cu fala lor nefastă ce vremea ne-o străbate,
Ca o durere oarbă, precum o siluire.
De-așa urâte patimi, n-am cum să nu văd ură
Cum bântuie sălbatic, stârnită de teroare,
Prin care tâlhărește și-ascunde impostură.
Îndemn oameni la luptă, gândiri cutezătoare,
Să primenim trăirea de trista secătură,
Aflându-le în cuget idei învingătoare..

... Nicio răsplată

Din cât s-a dăruit pe sine nu și-a dorit nicio răsplată,
Căci tot dator însuși se simte față de lumea-ndurerată
Și îi dedică orice faptă, dorindu-i marea înălțare
Din înjosiri și din suplicii, spre propria ei împăcare.
Prin trudă, jertfă și iubire din cugetări a creat arme
Să fie semenilor flamuri prin care răul să îl sfarme,
Iar din urgia de blestemuri, ce domină peste ființe,
Să nu existe-îndurerare, ci numai demne biruințe.
Acesta-i crezul lui de viață: Nimic nu ține pentru sine!
Comoara strânsă în gândire o varsă-n țară pentru-oricine
Să-și ducă traiu-n demnitate, dezlănțuit din nedreptate

Pe când...

Pe când voi fi departe, prin lumi nemaivăzute,
Voi resimți aievea sublima retrăire,
Dacă cei buni cu mine, mari dornici de virtute,
Mi-or desluși gândirea lăsată moștenire!
Aflând idei ascunse de umbra nepăsării,
Le-or scoate din adâncuri în zâmbet de lumină,
Rupând înlănțuirea din vrăjile uitării
Ce-o port ca pe-o năpastă, fără de nicio vină!
Virtuți, cuvinte, gânduri ori idealuri nalte
Și cugetări aprinse de adevăr și doruri
Să năvălească aprig, iar viața să tresalte
Cu alte sentimente sfințite de fioruri.
Mi-am tot purtat iubirea prin veacul de-ntuneric,
S-o slobozesc când lumea o va putea-nțelege,
Fără să-i fie teamă de un regim himeric
Ce-a stăpânit Pământul un secol fărdelege.
Am picurat din suflet suflarea cea primită
Drept forță-ncrezătoare să cuceresc ființe
Ce au avut tot timpul o soartă chinuită,
Fără-a cunoaște visuri ori a simți dorințe.
Întreaga existență le-a fost o suspinare
Și-aveau nevoie cruntă de-ndemn și de speranțe
Că va veni o vreme cu vie așteptare
Și vor avea accesul la vis și cutezanțe.
Mi-am lăsat glasul goarnă și scrisul meu drept arme
Să se audă-n vecuri, să-l folosescă-n luptă;
Regimul de teroare definitiv să-l sfarme,
Iar hâda răsuflare să-i fie întreruptă!
Și-a fost, ca scris în ceruri, un vis să prindă viață:
S-au năruit concepții, s-au prăbușit palate
Când lumea oropsită, cea-n cugete semeață,
Și-a înfrățit credințe, atât de-ndurerate.
Voi, oameni buni de astăzi, ce ați strivit teroarea,
În voi mi-am pus nădejdea că-n țara românească
Va triumfa Credința, Cultura și-Nălțarea
Iar visul libertății în veci să dăinuiască!

Prin spații siderale mă va purta neștirea...
Dar am lăsat pe Terra un gând de-mbărbătare;

L-am miruit cu lacrimi, i-am primenit simțirea,
Ca țelul Omenirii să fie o-mpăcare!

Eu voi pleca...

Eu voi pleca pentru o vreme lungă,
Ce nu se mai sfârșește niciodată;
Vă las creația-mi nemângâiată,
Cu mine iau iubire, să-mi ajungă!
A fost o existență minunată,
Că răul n-a putut să o străpungă,
Și o regretă poetul Țărălungă,
Fiind cu duh sublim împresurată!
N-a fost comodă, dar a fost divină,
Cu împliniri fermecătoare
În existența de izbândă plină.
De-aș fi avut Golgote mai ușoare,
Nu mi-ar fi fost atâta de senină
Și-aș fi avut credințe trecătoare!

Aforisme despre patrie din volumele *CRISTALE DE CUGET* Vol. I

- 6.805 – Eroi din veac, știți pentru ce ați murit: **patria este eternă!**
6.806 – Chemarea patriei este clipa de acum și visul de mâine.
6.807 – Grijile patriei sunt suferințele fiecăruia și fericirea nimănui.
6.811 – Bogatul achită în aur datoriile față de patrie; săracul își dă viața bucuros, cu sfântă datorie.
6.812 – Soldatul este brațul patriei; o apără, o mângâie, se jertfește.
6.813 – Poporul, botezat în cultură și în credință, sfințește patria și-i sculptează proiecția în viitorime.
6.814 - Viitorul patriei se clădește încrustând în conștiința generațiilor jetfele eroilor și neliniștile zeilor străbuni.
6.815 – Dacă trebuie, ne ploconim în fața străinătății; pantru dreptatea patriei acceptăm umilința; jertfa este o fericire – o mântuire!
6.816 – Dacă patria o duce bine, motive n-ai să suferi pentru nimic.
6.817 – În pământul patriei se odihnesc figuri luminoase; pe cerul nostru ele răsfrâng calea înălțării României.
6.818 – Nu patria este urâtă, ci sufletul nostru este atavic; frumusețea trebuie să fie în noi, nu în străine străluciri!
6.819 – Pentru că îți iubești casa, te ai bine cu vecinii; ca să respecti patria, cinstești întreaga lume!
6.820 – Fii bun, înălțător, desăvârșit; vis și destin. Parte a patriei ce ești!
6.821 – Sorbim moarte din rănilor patrie, dar tot ea ne dă nouă dragoste de viață!
6.823 – Luptăm cu ura care trece hotarele patriei noastre, dar tot ea spune să iertăm și dragoste ne poartă!
6.826 – Căutăm în insuccesele noastre doar vina patriei și inventăm fapte eroice pentru noi!

6.827 – Pentru binele patriei tale, tu, om mulțumit cu de toate, ce roade alese zămislești și ce jertfă îi închini?

6.828 - Știu că plângi patrie pentru orice durere a fiilor tăi, dar pentru mine să nu-ți curgă nicio lacrimă, căci nu te iubesc mai mult decât o faci tu pentru mine...

6.829 – Simțim că trăim în patria noastră gloria, jertfa și nemurirea neamului nostru – a eroilor săi.

6.830 – Ne iubim patria tocmai pentru că este așa cum este; noi, cu siguranță, nu suntem îndeajuns de meritoși pentru ea!

6.832 – Patria are poporul ei de inimă precum Natura – cerul!

6.833 – Patrie, dacă voi avea lașitatea să nu mor pentru dreptate, Tu să nu mă recunoști ca fiu al Tău și să îți uiți sfințenia de a ierta!

6.834 – Orice om are o singură patrie; în afara ei bogăția existenței este o tristă singurătate, iar iubire o amăgire; o veșnică neregăsire...

6.835 – Plâng, Patrie că nu ți-am închinat nicio jertfă, dar de iubit te-am adorat cu disperare; ești chintesența mea de dor și de bucurie – măreția mea nemuritoare!

Vol.II

11.373 – Patrie, patrie să n-ai glas să plângi că atât de puțin te-am slujit, deși îndurerată ești!

11.374 – Datoriile față de patrie n-au obligativitate, au dăruiri de cuget și de suflet.

11.375 – Deși oferim patriei zgârcenia noastră de efort, primim, în schimb, imensitatea bogățiilor ei de cuget și de existență.

11.376 – Pentru indiferența noastră față de soarta patriei, găsim ca vinovați doar pe cei datori nouă.

11.377 – Patria nu vrea de la noi jertfe, ci doar să ne afirmăm că nu existăm fără rost.

11.378 – Ne aparținem cu adevărat numai când ne îndatorăm patriei; e ca o bogăție de suflet.

11.379 – Dacă nu ne dăruim patriei, nu suntem nici ai lumii și nici nu suntem noi înșine.

11.380 – Dincolo de E-ul nostru există uimitoarea lume a patriei și sublimul rai al spiritului ei.

11.381 – Din însăși întrebarea *Ce a făcut patria pentru mine*, rezultă că îi ești dator, chiar și numai pentru condiția pe care o preținzi.

11.382 – Natura este condiția existenței noastre, dar patria este desăvârșirea spiritului care ne călăuzește.

11.383 – Nu e o mândrie că te iartă patria, ci e o rușine că nu-ți spune vorbe bune!

11.384 – Dacă patria nu știe de existența ta, cu atât mai mult tu îi ești dator!

11.385 – Patria ne iartă că o îndurerăm, prin faptul de a o părăsi și chiar de a o trăda; jertfă din iubire pentru sufletele pierdute!

11. 386 – Îți simt credința și iubirea ta, patrie a mea, pentru că tu îmi ierți neputința de a nu te fi slujit îndestul prin dăruirea faptelor mele și îmi îngădui să sper și să cuget că numai de la tine viața mea va căpăta înălțare.

11.387 - Și tu, omule, îi poți fi patriei pulsație de inimă, de-i ești cuget și scut de apărare

11.388 – Nu-ți părăsi niciodată patria, umblând să cucerești himer; nu te vei regăsi nicunde!

11.389 – Binele din altă țară să știi că iubire n-are!

11. 390 – Chemarea patriei o aude și o simte numai inima; n-o pricepe interesul, n-o înțelege patima!

11.391 – Străinătatea are îndemnuri frumoase, dar dăruirile sunt, adeseori, blestemate.

11.392 – Când părăsim patria luăm totuși dragostea cu noi, deși ea aparține meleagurilor pe care s-a ivit; aici o va chema întotdeauna cu aprigă durere taina dorului.

11.393 – Suntem vlăstare din inima patriei și numai aici vom rodi fapte pentru eternitate; altundeva orice am face uscăciunea de spirit ne va distruge!

11.394 – Oricât de indiferenți ori chiar necuviincioși am fi față de patrie, în sufletul nostru ea este zidită ca o troiță de rugăciuni.

11.395 – Oriund am fi și orice am face, la patria noastră ne va întoarce gândul, iar faptele numai ei i le vom închina; ca o durere, ca o rugăciune de iertare.

11.396 - Și neîmplinirile tale sunt suferințele patriei când dureile ei îți sunt motive de împotrivire.

11.397 – Cui i-a fost dat să fie prigonit în patria sa n-are altă credință decât să-i afle calea libertății!

Catrene din volumul *CONFESIUNI ÎNDURERATE*

627 – Cugetul din nou ne este otrăvit,
Se atentează grav la libertate,
În sărmana țară crima s-a ivit,
Iar înspre Est se pregătesc armate...

634 – Mult am sperat în clipa libertății
Și aripi visurilor le-am tot pus,
Dar pradă m-am trezit absurdității
Acestui veac din ură recompus.

637 - Furați de orișice avut,
Românii nu mai sunt ai lor;
Istoria i-a revândut...
Mor visurile pure. Mor!

657 - Oamenii stau iar ascunși, nu mai ies în stradă,
Șușotesc după uluci, nimeni să nu-i vadă;
A ajuns la cârmă iar comunistă gardă;
Doamne, iartă-mă c-o spun, focul să o ardă!

668 - De când lumea stă să se destrame
Și îngerii românilor au plâns,
Copii noștri suferă de foame,
Iar ura dintre oameni viața a restrâns!

672 - Rătăcesc prin lume mulți români,
În partia lor ei n-au casă;
Sunt blestemați, ca niște păgâni,
Nici când din durere să iasă!

679 - Mulți români n-au nici măcar o bucată de turtoi,
Ca-n vremea foametei din patruzeci și șapte,
Căci este multă sărăcie și jaf aici, la noi,
Deși prin țară curg râuri de miere și lapte!

686 - Va rămâne veacu-n care am trăit,
Ca un geamăt veșnic de durere;
Îndurarea n-a avut putere...
Îngerii vor plânge pân la Asfințit!

710 - Atâtea crime comunismu a făcut,
Cât într-un secol iadul nu visează!
Și totuși profitorii îl vor renăscut,
Imploră răzbunare și oftează...

- 720 - Impulsivi, cum îi știm, și obraznici,
Schimbându-și bulendrele,
Comuniștii, la fel de fățarnici,
Își fac din nou mendrele...
- 725 - Nu mai pândesc astăzi tâlharii prin nicio pădure;
Au învățat să intre-n parlamente și să jure
Cum le dictează interesele, cum le e bine;
Păcat să dai în cap, la drumul mare, c-o secure!
- 733 - Sfântă Revoluție! Ne-ai renăscut la viață,
Dar au murit copii, frumoși precum sunt crinii,
Uciși fără de milă de cei ascunși la față;
În umbra marei jertfe prosperă asasinii!
- 763 - În patrie revine Regele
Ca o credință, ca un vis în zori,
Căci risipiți am fost de-atâtea ori;
Profunde rosturi: Înțelege-le!
- 765 - Noi suntem aici de veacuri, alții vin de prin răscruci;
I-am primit cu mei și apă și văzduh le-am oferit;
Ei se-așează-n cuibul nostru și ne-azvârle, parcă-s cucii;
Vor cumva ca să ne ducem spre-al lor veac din răsărit?
- 766 - Nu sunt oștean care decide,
Nici nu m-am antrenat cu săbii-
Cu pușca-am tras doar după vrăbii,
Dar pentru Țară pot ucide!

Catrene și sonete din volumul ÎMPOTRIVIRI

-Catrene-

- 177 - Pe străzi sunt prea mulți cerșetori,
În noi e prea multă trufie;
Ei sunt doar simpli muritori...
Noi- prea săraci în omenie!
- 179 - Din nou la cârma țării comuniștii urcă
Și viața noastră în dureri coboară;
Toate îndemnurile sfinte ni le spurcă,
Iar noi murim pentru a doua oară!
- 185 - Pentru un jaf de miliarde,
Virtute-i spui, ci nu hoție,
Căci *focul legii* nu te arde;
Dar pentr-un leu faci pușcărie!
- 186 - Vin comuniștii iarăși la putere,
Căci lumea cu minciuni e înșălată;
Nimica de la viață nu mai cere...
În fericiri urgia e voalată!
- 187 - Despre dușmanii țării nimic nu am mai scris,
Dar știu că stau din nou nederanjați la pândă:
Din marile procese ei înșiși s-au dezis,
Căci au jurat, vai, strâmb și n-au primit osândă!
- 203 - Gândul meu prin țară umblă, de necazuri să se-acundă,
Căci dreptatea-n vecu-acesta a trăit cât o secundă
Și, cum peste tot e jale, mă înalț în gânduri sure,
Meditând la biata lume cum o duce ca-n pădure...

204 - O veac, ce salturi uriașe ai făcut
În goana Omenirii pentru pâine!
Dar ai ucis: ești criminal recunoscut:
Ce trist erou cu inimă de câine!

220 - Ce comandant ai fost de nave
Dacă ții strâmb timona țării?
Ești un pirat de fapte grave,
Dar nesupuse judecării!

-Sonete-

Se furișază...

Sfurișază iarăși viclenia
În crezul și în libertatea țării,
Duhnind otrava gravă a-înșelării
Spre a-ntrona în taină tirania.
Cum țeluri mari iau cale disperării,
Dreptatea își sfidează datoria,
La vârful prostia își flutură trufia,
Iar peste zări cad umbrele-ntristării.
Cu-n dram de adevăr minciuna-ncepe
Să infiltreze-n cugete-ndoială
Ca să nu poți prea lesne a pricepe
Ce-i drept, ce-i sfânt, ce-i ordine regală,
Iar din virtuți să nu mai știi percepe
Ce e valoare, nicidecum doar fală!

...Îngăduim pirateria

Din nou urcă la bord nevrednicia
Și navigăm pe lacuri înfundate,
Nu mai ieșim din vremuri condamnate,
Căci iar îngăduim pirateria.
Perfide uragane ea abate
Pe țara ce-și clădește veșnicia,
S-o zgâlțâie, să-și piardă vitejia,
Să nu aibă virtuți adevărate.
Vor să dețină cârma acei mari hoți
Din vechea gardă de cruzime rară,
Cu șef spânatec și găști de mateloți.
Ce multe racili comunismul cară!
Din minți năpasta e greu să o mai scoți
Și vor pieri în zeama lor murdară.

...Să vă răsculați!

Îmi doresc să pier împăcat cu mine
Că mă vor ierta toți contemporanii,
Că nu am știut să îmi jertfesc anii,
Spre-a mă-mpotrivi falselor doctrine.
Am putut să fug, de-au erupt vulcanii,

Dar n-am deslușit fapte asasine
Ce-au înfipt în veac, ca un mă răcine,
Ura port-drapel, stimulând tiranii.
Lume fără grai, oameni ai durerii
Prindeți-mă-n lanțuri de mă judecați,
Dar să știți c-am fost lacrima tăcerii.
N-am lovit cu parul pe cei vinovați,
Însă-am făcut scrum minciuna puterii
Cu versuri aprinse – să vă răsculați!

Sunt unii...

Sunt unii care stau mereu la pândă,
Fiind plătiți a fi supusă slugă;
Din uger plin, setoși, se bat să sugă,
Căci minte au puțină, dar flămândă.
Consemn e dat ca fapta s-o distrugă,
S-o terfelească și să-i dea osândă,
Chiar de-i măreață și cu suflet blândă,
Că-n vorba lor minciună doar îndrugă.
Cu vervă și tupeuri asaltează
Tot ce în sinea lor poartă onoare,
De par mămâi ce aiurează.
Sărmani de ei, cu cinstea-n buzunare ,
Își bat toaca prin lume cu emfază;
Aminte să se ia: bârfa nu moare!

Mă porți...

Mă porți pe lângă viață, înșelare
Lăsând să cred că mai înalt redute,
Că nu îmi sunt ideile pierdute
Și că îndemnul meu e o-nălțare.
Eu simt că vremurile-s toate slute,
Tu-mi spui că e o falsă-ngrijorare;
Mi-e teamă c-am uitat orice chemare,
Pretinzi că am virtuți neîntrecute.
Cum să te cred când inima suspină,
Iar fremătarea nu se mai resimte
Și zbaterea e-o renunțare lină?
Vreau adevărul, el doar nu mă minte,
Vreau cupa cu venin, pe toată plină,
De nu am să mai fiu ca mai nainte!

Sonete din volumul *SONETE DIN NEUNDE*

În țara noastră este jale...

În țara noastră este jale, corupție și sărăcie,
Dar nici nu știu, sărmanii oameni, că sunt hrăniți cu
mătrăgună
Și n-au cum viața să-și restrângă ori veun reproș cumva să
spună,

Căci gândurile își sugrumă de teamă și de dușmănie.
Partidul unic stă la pîndă: pe cei mai vajnici se răzbună;
La cea mai vagă-mpotrivire se zgîndără căinoșenie
Și-i vai de cei care n-ascultă ori vor să afle și să știe
Cum îi înșală cârmuirea, de viețuiesc ca-n văgăună.
Continuăm cumplitul secol de ură, mofturi și-njosire
Și nu ne dezbrăcăm de patimi, sfidând întreaga Europă,
Cu fala și neomenia, cu visurile de mărire.
Ne-au dezonorat trăirea, ca într-o lume interlopă,
De ies în frunte cei nemernici, lacomi de jaf, de-navuțire
Și de metode comuniste...că moare inima-n sincopă!

Știam demult c-am să mă lupt...

Știam demult c-am să mă lupt cu Veacul, Timpul și Durerea;
Îmi scriam versurile – stol, ca să rup nimb din nemurire
Și din Cuvânt construiam scut și năzuiam în Izbăvire,
Căci înfruntam Nemernicii, luând din Dragoste putere.
Și chiar dacă-s înfânt acum, nu mă sufoc în umilire,
Sunt mândru c-am avut un scop și nu m-a risipit Tăcerea,
Trufia le-am înjunghiat, ne-nfricoșându-mă căderea,
Ci spre-nălțimi m-am ridicat, unde îmi află împlinirea.
Nu m-am aflat la voia lor, deși mi-au sângerat ființa
Și-au picurat în sufletu-mi o nesfârșire de veninuri,
Căci le-am simțit ce jale-aduc oriund le-mpinge necredința
Și mi-am aprind în inimă iubire `naltă de seninuri,
Mi-am hrănit cugetul cu zbor și l-am sculptat în conștiință;
Mă simt deplin biruitor, imun la nesfârșite chinuri!

Eu n-am să iert trecutul...

Eu n-am să iert trecutul ce a ucis speranțe
Și, tupilat în simțuri, în noi perfid trăiește;
Ne roade din trăire, în piept ne otrăvește
Și orice zbor la minții îl spurcă-n ignoranțe.
Îl rup mereu din mine, dar rana obrintește
Și-o vindec greu, cu suflet, căci pierd din cutezanțe
De mă complac cu sila prin oarbe ambianțe,
Că-mi mutilez credința și-alt Eu în mine crește.
Să-mi smulg, aș vrea, ființa din lumea cea domoală,
Ca s-o înalț pe culmea ce-și ia puteri din soare,
S-o curăț de minciună, să o despart de smoală.
Și primenit de ură, și de porniri barbare,
De-a capăt să iau viața în dreaptă rânduială,
Ferindu-mi viitorul de-o nouă înșelare!

Din văgăuna mea vă strig...

Din văgăuna mea vă strig cu o aprinsă disperare,
Că-n vremea-n care-agonizăm, durerea-n lume vad își face,
Suntem constrânși să ne urâm, minciuna-n fiare ne preface
Și nu mai credem în nimic, precum o hoardă migratoare.
Slujim, nevolnici, un abuz dospit prin silnice mijloace,

Din gândul slut și țelul mut, prin răsărituri arzătoare,
Ce ne-au sfrijit și pustiit, și-au pus în cugete-nșelare,
Să nu mai știm cine suntem...căci visele în noi vor tace!
Venim, parcă, de nicăieri, nu ne-apartine nicio clipă;
Ce rosturi vrem, ce taine-avem sortite sunt ca să dispară,
Iar idelurile mor – speranțele nu se-nfiripă!
Deși ne-a scos revolta-n străzi, n-a fost ca lacrima să piară;
Zadarnic lupta a făcut de viață fragedă risipă;
Damnatul Demon comunist în niciun caz n-a fost să moară!

Versuri din volumul *POEME RĂZVRĂTITE*

Rechizitoriu

Vai, suflete nefericite! Vai, cugete persecutate
Ce nu vă regăsiți ființa și așteptați încă dreptate,
De unde absorbiți tărie, ce crezuri v-au păstrat credința
Că veți mai fi odată liberi, smulgând din inimi suferința?!
Ați cunoscut durerea țării, coșmarul ocnei și constrângeri,
Mari tragedii naționale și-ați suportat, ca niște îngeri,
Mârșave chinuri, degradare, gânduri senine cotropite
Și toate idealurile cu-al vostru sânge-au fost stropite.
Voi ați fost ruși cu dușmănie, ca pe-o urâtă mătrăgună,
Din pragul vieții viitoare de o năpraznică furtună
A nebuniei sociale ce-a stăpânit secolul jalnic
Și-ați îndurat Iadul, urgia împinși de un regim prădalnic.
V-ați confruntat cu răutatea, cu frig, cu foamete, cu boala,
Cu pușcării întunecate, cu suflete negre ca smoala;
Ca robi vă prăbușeați de muncă, iar la Canal ați plâns
pământul
Și-n Baltă vă-necați în lacrimi...Oriunde-ați implorat
Preasfântul!
V-au ars cu fieru-mpotrivirea, cu biciul v-alina durere,
Căci nu vă considerau oameni...erați un nimeni în cădere
Ce n-avea dreptul lui la viață, nici la speranță, nici la rugă
Ori la favoarea umilinței pe care-o are orice slugă.
Erați elita națiunii ce trebuia grabnic ucisă;
Să nu-i rămână nicio urmă, să-i fie viața grea nescrisă,
Să nu-și transmită forța, fala, mândria de odinioară;
Iubirea de trecutul falnic și dragostea pură de țară.
Purtați cu voi nădejdea vie în propășirea României
Spre culmile de libertate și-n întronarea veșniciei
Peste hotarele străbune și peste plaiurile sfinte,
Că nu vor fi nicicând cedate și vor fi pururi jurăminte.
V-au strâns de pretutindeni găzii: din școli, din sate, din
armată,
De prin biserici, din orașe, oriunde-ați fost v-au făcut gloată;
V-au nimicit casa, copiii, rudele bune și părinții;
V-au devasta cugetul liber și-au ros din voi vrerea cu dinții.
V-au pustiit sufletul mare, v-au stins trecutul și prezentul,
Strivind haini orice idee ce-ar fi nesocotit momentul,

Ca din ființe-ale credinței, cu spirite nemuritoare,
Să nu mai știți cine sunteți, să n-aveți doruri nici chemare.
Prin ce minune viața voastră nu v-a lipsit de-a sa-nzestrare,
De nu v-ați părăsit voința? Căci n-aveați drept de apărare,
Nici să gândiți vreo răzvrătire, nici să oftați înspre icoană;
Doar să muriți, fără de cruce, ca o piedută lighioană!
Și când a fost ziua cea sfântă, a Revoluției Române,
V-ați închinat plini de speranțe, crezând că-n urmă vor
rămâne
Pietrificate în țărână toate durerile trăite,
Orice unealtă a trădării și toate haitele-nrăite,
De criminali ai conștiinței și ai ființei fără vină,
De activiști loviți la minte de o doctrină asasină,
De toți lingăii fără școală, de securiștii răi din fire
Ce au înfricoșat o țară și-au asmuțit-o în neștire.
Dar n-a fost jertfa celor tineri să împlinească năzuința;
Nimic din așteptarea lumii nu și-a-ntrupat făgăduința;
O cârdășie de nemernici au stăvilșit orice schimbare,
Otrăvind iarăși adevărul, slujind regimul de teroare.
Și, dintr-o dată, voi, cei vrednici, mari patrioți, eroi ai țării,
Ați devenit dușmanii aprigi, potrivnici vremii și-nălțării,
Fiind înlăturați cu forța, prin uneltire și minciună,
Din orice faptă socială, din baricade, din tribună,
Să nu se știe adevărul, să nu puteți nimic a spune;
Voi să rămâneți muți, neoameni, ca într-o grea infracțiune,
Să n-aibă concurenți la cârmă, să fie singuri la putere,
Să nu explice impostura, să nu răspundă că-i durere!
V-au murdărit întreaga viață ce-a fost o pildă de victorii –
Oameni politici de valoare, tribuni împovărați de glorie,
Ca să păreți ca niște monștri cu feroasă răutate,
Iviți să pârjolească țara și s-o lipsească de dreptate.
Au băgat teama în mulțime, ce, dând crezare făcăturii,
S-a atașat de înșelare, a acceptat sărutul urii
Și-a aclamat minciuna slută și împăcarea cu trădarea,
Pierzându-și propria-i speranță, domnind în țară nepăsarea.
Ținută-n frâu cu amăgire, plebea sărmană-i manevrată
După dorințe egoiste și năzuință deformată,
Slujind doar scopurilor hăde a-mbogățirilor trufașe,
Ce-au întronat hoții, corupții și propășirea clicii lașe.
Mulțimea știe doar ce-i foamea și sărăcia-nfloritoare,
Ucis i-i dorul de dreptate, de adevăr și bunăstare;
De mult ea nu-și mai schimbă straiul, de sărbătoare nu mai
știe;
Se mulțumește cu fărâme și-a renunțat la bucurie.
Crede că-i este dată soartă să nu-și găsească alinarea,
Să nu mai spere, doar să-ndure tot ce dă vremea – înșelarea,
Ba chiar să creadă că-i datoare față de gesturi vagi de milă,
Fără să poată a-nțelege că sunt făcute doar din silă.
A ajuns, biata Românie, să fie ultima-ntre nații
Și să regrete dictatura când își primea viața în rații;

Azi cerșetorii-s cu licență, pensionarii plâng pe stradă,
Copiii se ascund prin grote și toată țara este-o pradă
A profitorilor de luptă din Revoluția Română,

Ce s-au urcat perversi la cârmă și cu dorință rea, hapsână
De-a strânge-averi nerușinate...și-acum, se-mbracă în orgolii,
Își poleiește-n aur glasul, înveșnicindu-se-n fotolii...
Aceiași bravi și vechi tovarăși visează iar la nemurire
Și nu se tem de răzvrătire, marca având altă zidire;
Mimează cum capitalismul o să ne-aducă bunăstare...
Dar pân-atunci ei, comuniștii, sângele ni-l sug mai tare!
O! tristă țară, biată lume, voi oameni buni loviți de soartă,
Nu vă desprindeți de credință, căci ea-i tăria care iartă
Ce pătimiți, ce vă distruge, ce vă nesocotește traiul,
Prin ea veți cuceri speranțe, veți putea arde putregaiul,
Care-a dospit neomenia și-a-nveninat simțirea blândă,
Lovindu-vă sufletul mare cu o demonică osândă;
Iubiți pământurile sfinte pe care-ați vițuit destoinici,
Ați depășit toți efemerii și-ați întristat destui războinici.
E vremea să opriți dezastru, înșelăciunea să-nceteze;
Depuneți mărturia voastră, procese grave să urmeze
Spinoasa cale a dreptății, din grâu să-nlăture neghina,
Din cugete neadevărul, să afle cine poartă vina;
Să întocmiți rechizitoriul acestui veac lipsit de minte;
Chemați în boxa acuzării pe cei ce-au crime înainte
Și-nlăturați-i de la mese, să-nvețe ce e mămăliga,
Că-n viața pâine se câștigă cu capul ori cu săpăliga,
Nu doar expropriind pe alții, nici cu minciuna, nici cu parul,
Ci cu strădanie, cu cinste, cunoscând zbuciumul și-amarul,
Îndurând dreapta neizbândă, dar pricepând apoi povața
De-a urca drept cărarea vieții, brăzdându-ți doar onoarea fața.
Voi sunteți victime și martori acestor aprige istorii
Și-aveți o sacră datorie să nu se piardă din memorii
Nicio cruzime săvârșită ori crimele nepedepsite
Să nu se uite grozăvia, nici fapte nemărturisite.
Spuneți celor ce, astăzi, nu știu și generațiilor viitoare
Supliciul neamului nostru, barbara sa crucificare,
Când conștiința lui de sine, neapărată și lovită,
Din milenara respirație pierdea vecie – chinuită
De faptele prostituate, de apatrizi și minți bolnave,
Din ura ce-și crea virtute din schingiuri și crime grave;
Vorbiți, strigați în gura mare să se audă, să-nțeleagă
Toți surzii, orbi; Omenirea să nu-și uite această plagă!
Cei cu pecingine pe cuget să stea deoparte, să inspire
Blăndețe, liniște, iertare și, poate, sfântă izbăvire,
De-ar mai găsi în ei vreo cale spre năzuințele umane,
Să-și lepede zgura din suflet, lăsându-și relele orfane;
A-ți recunoaște rătăcirea, infirmitatea, înșelarea
Îți dă speranța regăsirii – cu tine însuți împăcarea;

Sufletu-și poate-afla seninul, oricât ar fi vina de mare,
Când te dezici prin lungi regrete, de vrei, cu-adevărat, iertare.
Instituiți, oameni de seamă, lustrația ca sfântă lege;
Omizile să nu se urce către coroanele dulcele
Și nu puneți lupul la stână și nici pungași la visterie,
La tribunale slugi umile ori securiști de meserie.
Desprindeți-i de lângă miere, nici arme nu le dați pe mână,
Nici în altare să nu intre, căci vorba lor este păgână;
Vedeți ce spun, ce scriu, ce gânduri ademenesc pe ocolite;
Venin strecoară-n conștiințe cu gesturi scump mesteșugite.
Nu-i mai lăsați să se târască spre rangurile sociale,
În parlament, la guvernare, prin învârteli electorale
Să-și protejeze clientela afacerilor oneroase,
Să umilească prin pretenții și cu averi nerușinoase.
Stau tupilați prin colțuri sumbre sau ies, din contră, la lumină;
Au bănci, ziare, fac donații, se vor artiști și chiar suspină
Spre glorie și nemurire, căci nu-și socot vremelnicia
De fapte și purtări fugare – cu tot ce i-a deprins trufia.
Dictează strategii și tactici ori fac politică de clanuri,
Împart industrii și câștiguri, își trag pădurile și lanuri
De parte lor , a nemurilor și-a celor ce hlizesc prin case
Răpite de la mari familii zvârlite-n beciuri negricioase.
Nu le e frică de vreo lege, nu dau doi bani pe-mpotrivire,
Pe suferințele umane, pe sărăcire și-njosire;
Cu mari puteri financiare supun, corup ori defăimează
Pe orice opozant posibil până îl epuizează...
De văd, cumva, că se-nfiripă o cât de vagă bunăstare,
Iar lumea ar trăi mai bine, se năpustesc cu disperare
Să strângă dări, punând impozit pe tot ce fumegă de viață;
Ce-ți dă c-o mână-ți ia cu două – să mai trăiești îți vine greață!
Din așteptate-n așteptare, din amăgire-n amăgire
Nu știe lumea ce să facă, s-a saturat de vitregire,
Mocnește de revoltă iară, răbdarea și-a pierdut măsura –
Presimți cum o cumplită forță își pregătește izbitura!
E datoria tuturor, năpăstuiți ori nu de soartă,
Să pună capăt împilării, de asupriri să se despartă,
Să-și judece schingiuitorii, să strângă-n lanțuri pungășia
Și să se-mpace cu trecutul, redând prestanța și mândria
Atâtor oameni fără vină, cu demnitatea pangărită,
Cu-ntrega viață torturată și liniștea dezmoștenită;
Să-nlăture din lume ura și actul crimei de Putere,
Matrapazlăcuri din afaceri și arbitrariul ce ne piere.
Nimic n-aveți să vă susțină decât speranța și dreptatea,
Credința, suferința, teama, nenorocirea, bunătatea;
Toate-s chezașe la izbândă, cu ele-ați trecut Purgatoriul;
Vă sunt dovezi și idealuri, deplin și aprig probatoriu
În fața judecății drepte și a răsplatei cuvenite ,
Pentru lipsirea de iubire și îndurările trăite;
Nu aveți arme, bani ori forțe, nici bogății, pedepse, lege;
Aveți de partea voastră Cerul și harul sfânt să vă dezlege

De toate choinurile vieții, de secolul dușmanul firii,
De umilinta existenței și ciurma roșii-a gândirii,
Ce-a-ndurerat întreg Pământul și a nesocotit ființa
Desprinsă din Suflare Sfântă să-și mântuiască suferința;
Nu să se-ncumete că-i tare în spirit și-n nemărginire,
Împotrivindu-se iubirii, negând orice înfăptuire;
Aduc în lume unii haos și-n cugete porniri rebele ,
Iar cu intenții criminale din oameni buni scot mari lichele;
Să-i vezi atent cum se înfoaie c-ar fi creați să dăinuiască,
Cum pun orgoliul drept onoare și se pornesc să poruncească!
Lacheii-n jurul lor aleargă să le zeifice purtarea;
Adoră moftul, plecăciunea, omagiile, închinarea!
Stau trepădușii la răspântii să le păzească umbra demnă –
Chiar de-și preumblă pantaloniii, prezența lor este solemnă...
Căci sunt persoane destinate, prin providențe epocale,
De soarta noastră să se-ndure și de probleme...mondiale!
Aceștia-s indivizii falnici răspunzători de împietrire
În vremurile de urgie și-napoiere în gândire;
Ei sunt prădalnicii de vise, prin ei durerea se-ntrupează
În viața ce-o avem nainte, într-o sinistră ipostază.
Cameleoni de conjunctură, cu pudră multă-și dau pe suflet,
Și farduri dichisesc pe față, să pară că au alt răsuflet,
Că sunt alături de mulțime și îi susține interesul...
Chiar viața spun că ei și-ar da-o ca să-i asigure progresul!
Când voturi vor să îi câștige au triluri pe vârful de limbă,
Jurând, a nesfârșita oară, că-n țară traiul greu s eschimbă,
Că, în sfârșit, cu ei la cârmă vor curge laptele și mierea,
Și aur vor purta iar munții când vor reînnoi puterea...
Sunt siguri astfel de izbândă, căci au experiență vastă;
Minciuna i-a slujit tot timpul ca slugă intimă, de castă;
Cu ea a înșăla poporul, cu ea a înălțat osândă,
Cu ea a prăbușit speranțe și țara au putut s-o vândă;
Și cum i-au ridicat statuie, le stă oricând la îndemână,
Se plimbă printre vorbe bune, se-mbracă-n alb precum o zână,
Dar te servește cu otravă ca o perversă vrăjitoare,
De vei fi somn al conștiinței, în timp ce adevărul moare...
Mai au și alte arme-ascune acești dușmani ai cugetării;
Arginți, medalii, portofolii, vile în munți, de-a lungul mării
Funcții cu lefuri princiare, dulcegării prin ambasade,
Consilieri fără motive și-orice care se poate roade...
O cârdășie-ntrepătrunsă în toate sferile înalte
Organizată-i mafiotic și nu-i dispusă să tresalte
La niciun zbucium al mulțimii, la nici un plâs, la nici crimă,
Căci din castele de fildeș nemulțumirea o suprimă!
Sfidează buna-cuviință, căpătuiala-i opulentă,
Te zgărie cu incultură, cu vrerea lor impertinentă,
Infatuată și vulgară, cu gândul ros de urăciune
Lipsit de arderile sacre, de-ndmnuri și înțelepciune.
Nimicnicie doar imploră: putere, vicii, desfătare
Și-i ferește silnicia față de cinste și onoare,

Față de oameni, de nevoie, de idealuri și de doruri,
Față de orice sentimente înnobilate de fioruri.
Lumea le pare doar o sclavă lipsită de vreo năzuință,
Inaptă să-și înfunte soarta, atrasă de nechibzuință,

Preocupată de nimicuri, doar de distracții și de...burtă,
Ușor de amăgit cu fleacuri și cu o existență scurtă...
Tu, lume tristă, ne-nțeleasă, auzi-ți propria chemare,
Nemuritoriului tău freacă dă-i slobod zbor spre înălțare,
Întâmpină-ți destinul vitreg și frânge-i grav nesăbuița
Ce-ți desconsideră virtutea și îți înăbușă ființa,
Fă-l să priceapă sensul vremii, înaripatele prefaceri
Ale dorințelor umane – sublime faceri și prefaceri,
O permanentă dăruire a rosturilor și a vieții –
O despărțire de-ntuneric pentru speranța dimineții!
Tu, om fără de mulțumire, răsari din propria-ți cenușă,
Eliberează-te de teamă și scoate-ți gândul din cătușă,
Căci tu ești ănălțarea vieții și ideația sublimă,
În tine porți desăvârșire și niciun rău nu te suprimă.
Te-ndreptățește suferința și te obligă nedreptatea
Ce bântuie prin existență, instituind brutalitatea
Asupra demnității lumii, cu gândul ei hain de fîară,
S-aprinzi în suflete revolta contra trădărilor de țară
Și-a umilirii națiunii furată de identitate,
Târâtă prin văpaia urii de judecăți întunecate,
Spre-a-i arde rădăcina vie, să nu -și hrănească-n veci coroana
Și s-o transforme-n uscătură ce nu-și cicatrizează rana...
Cât încă-ți mai ridici privirea și năzuiești în mântuire,
Tu să-nțelegi îndemnul vieții de-a-i împlini desăvârșire;
Fiindu-i slugă, tu-ți ești rege; îndeplinește-i poruncirea,
Purtându-ți demn regalitatea de a-ți decide izbândirea!

Predeal, ian, 2003

...Dreptate să ne-ndrume pașii

Mă poartă gândul către oameni, prin țară visu-mi pribegeste,
Percep neliniște din lume și-ndurerarea cum scâncește;
Aud cum pietrele suspină, cum ploaia nu mai vrea să cadă,
Cum Timpul cerne nepăsare, iar viața e tot veche pradă...
Vin revoltat la tine, Gâgă, să aflu cum o mai duci de-o vreme;
Nu-ți cer, cumva, vreo socoteală, fii liniștit și nu te teme,
Doar tot ai tăi sunt la putere, deși ei și-au luat alt nume,
Când Revoluția Română a vrut năravul să-l sugrume...
Erai un activist de seamă, aprig tovarăș, bun la toate:
Chiar dacă n-ai prea fost la școală, ai învățat să dai din coate,
Să aduci laude supreme regimului de tristă faimă,
Să înșeli oamenii cu vorbe, să le inspiri dureri și spaimă.
Ai dus-o bine: nicio grijă față de ziua cea de mâine
Nu-ți tilbura liniștea caldă; aveai mai mult decât o pâine;
Aveai o lume la picioare; un semn, o șoptă, o privire
Te-mpodobeau cu multe daruri, cu preamăriri și lingușire.

Ce vremuri ai trăit, ce vremuri! Și cât ai profitat de ele
Fără să fi simțit vreodată sudoarea cum iese prin piele,
Cum e să strângi firimitura, s-astâmperi foamea pe cartelă,
Să stai la coadă, la cantină, luându-ți cina în gamelă...

Nimic din crunta sărăcie, nimic din falsa bunăstare
Nu ți-au atins ființa rară, nu te-au târât în disperare,
Căci te hrăneau mii de plocoane, iar magazine speciale
Îți furnizau necunoscute îndestulări occidentale.
Aveai oriunde separe-uri ascunse de priviri sărmene,
Unde cu poftele-ți hapsâne te desfătai plin de fasoane...
Mergeai la munte ori la mare , plecai prin stațiuni stăine,
Căci prea erai stresat de chefuri și nu purtai bun-simț în tine.
N-aveai respect pentru cultură, nici pentru faptele străbune,
Dar îți târai abuzurile, ca o perversă urâciune,
Printre creații și palate, printre credințe princiare ,
Prin orice colț de frumusețe scăpat de răbufniri barbare.
Iar pe măsură ce sfidarea din firea ta a făcut parte
Și ai dat buzna pretutindeni, s-alegi o halcă mai aparte,
Ți-ai uitat neamul și măsura, te-ai făcut la nemernici slugă
Și nu ți-a mai păsat de țară; orice trădare te subjugă!
Nicio gereșală nu te mustră, iar conștiința ta e mută;
Ai ucis gânduri la comandă, lipsit de suflet ca o brută;
Orice idee era moartă, de nu intra Puterii-n voie;
Vă era lumea o povară plină de mofturi și nevoie,
Deși dorea doar să trăiască și numai s-o lăsați în pace,
Să-și făurească însăși traiul și să respingă ce nu-i place;
Tu-ngăduiai cât să gândească, cât dor să vrea ori cât să plângă,
Cât să mămânce, cât să doarmă și viața cum să și-o restrâng!
Nemulțumiri, împotrivire? Erau strivite, surd, din fașă;
La-ndemnul tău Securitatea, cu o severitate lașă,
Le răvășea și-a noua spiță și le-afundau în pușcărie;
Iar de n-aveau chiar nico vină, le înscena o mârșăvie!
Minciuna ți-a hrănit succesul, căci o-mbrăcai în vorbe-alese,
Substituind grav adevărul, stârnind patimi și interese;
Ea ți-a fost arma credincioasă, ți-a fost virtute, forță, fală;
Cu ea ai cotropit credințe, ai prins putere și-ai făcut Școală...
Ai început cu cei nemernici: mai cruzi, mai răi și fără minte;
Pe ei i-ai îndopat cu vorbe, lor le-ai dat blidul cu plăcinte
Să-i ai unelte credincioase, să te asculte, să nu simtă
Că-i folosești ca pe-o secure – perfidia să n-o presimtă!
Prin fabrici răspândeai ideea că muncitorii-s la putere
Și-i amăgeai cu-n veșnic *măine* fără de griji, umplut cu miere,
Ca să-i lipsești de cutezanță, să nu învețe să decidă,
Să nu pretindă, să nu spere; supunerea să n-o ucidă!
La sate voia-ți era mare: aici te întreceai în toate;
Ai fost *original*, satanic, ți-a mers păcatul ca pe roate;
Din răzășia noastră mândră oftat doar a rămas de lanțuri
Ori a pierit fără vreo cruce pe dealuri, prin păduri, prin șanțuri.
Țăranului cu dor de glie i-aiconfiscat pământurile,

De i s-a prăpădit credința și l-au pustiit vânturile,
Rău obligându-l să muncească, precum morișca infernală,
Pentru o biată mămăligă într-o nedreaptă rânduială
Ce nu i-a-ngăduit nădejde, ci doar nu l-a lăsat să moară,
Dându-și, de pe o zi pe alta, nefericita sa povară
De-a purta-n suflet nedreptatea și-a se urî chiar el pe sine,
De cum l-a năpustit urgia, ca pe un spic un mărăcine.
Tu iscodeai orice domeniu și stârneai răul orișiunde,
Băgând zăzanie-ntre oameni, rănindu-le iubiri profunde;
Afecțiuni, prietenia ori buna lor vecinătate,
Ca să pătrundă-n traiul zilnic amărăciuni și răutate,
Încrederea să se dezbine, să domine suspiciunea,
Opinie să nu existe, să bântuie diversiunea
Și nicio altă cutezanță să nu încerce vreo părere,
Căci, sigur, orice gând potrivnic, deși mai bun, îndată pier!
Cum nu prea ai fost copt la ticvă, ți-ai arătat ades prostia
Și-ai apelat frecvent la forță ca să-ți ascunzi anomalia
Și-ndată cei mai harnici oameni, cei mai isteți, cu minea clară,
Se pomeneau zvârliți pe drumuri, ba unii-au preferat să piară...
Toți învățații, cărturarii, elitele cu-nalte haruri
Te-au deranjat prin existență, că sunt prea buni și că au daruri
De oferit sărmanei nații, împinsă într-o grea eroare
De o doctrină inumană ce știe numai să omoare.
Cultura, arta, școala, zborul cum nu ți-au fost la îndemână,
Ai preferat să le întuneci, să te comporți ca la o stână,
Să umilești toți creatorii, pe-acei împătimiți de trudă
Ce se jertfesc pentr-o idee și au doar suferința rudă.
Învățătorul, inginerul și toți acei cu multă carte
Nu ți-au fost dragi, c-aveau tărie și de-nșelări stăteau departe
Și nu îi înrolai prea lesne la lingușiri și osanale,
Chiar dacă-i înhămai la fapte meschine, ca de haimanale,
Că n-aduceau aport pe lume, c-ar fi așa, cam într-o doagă...
Tu le spuneai cum să trăiască, le erai sfetnic, dascăl, tată,
Deștept, puternic ca un...geniu, plin de virtuți, fără vreo pată
Deși rosteai doar vorbe goale, ca papagalii-n colivie,
Credeai că ești profetul lumii, că țeasta ta toate le știe,
Că Omenirea te așteaptă să o înveți ce drum s-aleagă,
Iar veacurile ce-or să vină s-or ferici să te-nțeleagă...
Minciuni, abuzuri, nebunie, nemernicii, ocne, gulaguri
Ne-au însoțit prin veacul morții, ținându-se de noi siraguri...
Pe mulți i-a spânzurat povara, pe alții i-a călit osânda
Și-nsuflețiți, ca niște îngeri, prin jertfe-au deslușit izbânda!...
Se-ascund de-atunci ai tăi tovarăși: unii sub legi, alți-n afaceri,
Sunt demnitari, ciocoi ai vremii, și-au lăsat bărbii, iubesc
prefaceri,
Sunt disisenți retrași prin vile ori vin ca mieii pe ecrane,
Spălându-și gura cu parfumuri sau se închină la icoane...
Te recunosc în toate, Gâgă; același ți-a rămas năravul;
Ți-ai schimbat stilul, nu păcatul; limba de lemn, ci nu
moravul;

Te adaptezi, ții pas cu toate, pătrunzi în Europa sfântă,
Juri strâmb, sfidezi, minți cu trufie, corupi orice, hoții te-
ncântă...

Îți faci partid de interese; unic, imens, cu iz de clasă,

Să puneți mâna pe bucate, să chemați și slugi la masă;
Istoria să se repete! Să-nceapă muzica, să cânte!
Dansați, petreceți! Vremea noastră nici n-a trecut; vrea s- se-
avânte!

Ce-a fost, a fost prin bătătură; așa puțin, un foc de paie
Ce-a ars ce s-a voit să piară, plus o strânsură de gunoaie,
Cum se întâmplă primăvara – să primenească atmosfera,
Viața să pară mai frumoasă și mult mai omenoasă Era...
Că- zău- bine-o mai duci, mai, Gâgă; averi ai strâns și ai
protecții,

Te-ai cocoțat iar la tribună și de morală, azi, dai lecții...
Dar cât ai vrea să pari un altul, tu ești același făcătură;
Ba chiar mai rău decât pe vremuri: nerușinată secătură!...
Adu-l, din nou, Doamne, pe Țepeș să facă ordine în țară,
Să se-nspăimânte Scaraoschi, din viață răul să dispară,
La mănăstiri să sune toaca și în genunchi să cadă lașii,
Prin holde să zâmbească macii, dreptatea să ne-ndrume pașii!

Predeal, martie, 2003

Trec oamenii pe străzi ursuzi

Trec oamenii pe străzi ursuzi,
Prin piețe pribegesc bătrânii,
Pensionarii par zăluzi,
Nefericiți sunt toți românii...
Din ochi nu lacrimile-mi curg,
În suflet nu tristețea geme,
Viața nu-mi tremur-n amurg
Și nu dezic valori supreme.
Eu în priviri îndemnuri port
Și-n inimă înfrigurare,
Căci existenței nu-i suport
Amara ei abrutizare.
Chiar dacă Timpul mi-e dușman,
Iar vremurile sunt perverse,
Peste destinul meu tiran
Nădejde las să se reverse.
Îngrop în suflet orice vis,
Iar sărăcie-i neg trufia,
Dorințe mari mi-am interzis
Și în război sunt cu prostia.
Nu mă ascund în amintiri
Și nu-i spun frunții să se plece;
Ofertele de străluciri
Iluzia mi-o lasă rece!
Mă iau de piept cu mulți netoți,

Cu noi intruși și vechi năravuri,
Cu troglodiți pe patru roți
Și făcături fără moravuri,
Cu toți acei ce ne conduc,

Cu panglicari ideologici,
Cu cei ce gândul ni-l induc,
Cu-napoiatii zoologici.
Nu le admit niciun huzur,
Nici aroganța, nici minciuna
Din cugetul laș și impur
Cu care otrăvesc mulțimea.
Chiar dacă dragoste mimează
Prin prefecturi și parlamente,
Ei veșnic mint și fals oftează
Ca niște târfe indecente.
Formând o lume de *ajunși*,
Ne-ntorc în timpul *arboricol*,
Căci ei prin jafuri sunt pătrunși
La cârma țării...și-i pericol!
Se lăfăie-n desfrâu pungași,
Din visterie fură-n cete,
La tot ce-i rău sunt mari făptași,
Pândind din legi analfabete.
Orice opreliște sfidând,
Hulpave poște își edzvoltă,
Nu știu ce-nseamnă-a fi flămând,
Nicio durere nu-i revoltă.
N-au idealuri, nici virtuți,
Nu suferă de nedreptate,
Fiind din fire prefăcuți,
La jafuri au imunitate.
Atunci când mint, se-nchină des,
Când fură mult, jură fățarnic,
Pentru nevoi n-au înțeleș,
Milă de ceri, te lupți zadarnic!
Nici la alegeri nu ne plac;
Punând pe limbă numai miere,
În liniști teama ne-o prefac
Și-mpotrivirea în tăcere...
Atât de multe sunt de spus
Despre cumplita decădere,
Că de sfârșit clipele nu-s
Decât pentr-un destin ce piere,
Fără putință de-a visa
O existență fără tină
Când pacostea ne-o eclipsa
Din guvernarea asasină!
Continuând apucături
Din vremurile prăbușite,

Nostalgicele secături
Ne pun cătușe aurite
La mâini, la gură și la gând,
Să nu trăim cum se cuvine,

Speranțe să n-avem nicicând
Că lume-aceasta ne-apartine:
Un viitor de vrem s-avem
În nicio rugă să nu credem,
Să ne târâm, să-ngenunchem,
Spre umilință să purcedem.
Să suportăm orice abuz
Și orice stare de-njosire;
Să n-o primim cu vreun refuz,
Ci ca pe-o dreaptă ispășire,
Că ne permitem să gândim,
S-avem idei, dorințe, visuri,
Chiar cutezanțe să răzbim,
Spre-a ne desprinde din abisuri.
Cum să suporti acest pârjol
Ce-nșfacă viața ca pe-o pradă
Ușoară și cu suflet gol,
Pretențioasă și neroadă?
Cum să trăiești trist și sărac
Când porți cu tine înălțarea
Și visuri către un alt veac
Unde să-ți afli împăcarea?
Cum să suporti nepăsător
Când lumea-n lacrimi se afundă,
Lipsindu-i orice ajutor,
Fără ca nimeni să-i răspundă?
Pentru așa nelegiuiri
Am să instig la răzvrătiri
Cu-ntrega jale din simțiri,
Arzând năpast-n cârmuire;
Să iasă lumea-n stradă iar,
Lovind Puterile cu groază,
Punând durerii crunt hotar
Și spaimă urii ce-o creează.
Uitând de foame de urât,
De amăgire și de silă,
Nemernicii să-i strângi de gât
Și să-i snopești fără de milă!
Pune-i la munca cea de jos,
Să afle ce e sărăcia,
Ce-i pensia fără folos,
Ce-i frigul, teama, datoria.
Să-nvețe ce e traiul greu,
Cât costă orice-mbucătură,
Să drămuiască orice leu,

Să n-aibă-a pune de-o fiertură
Să pară-n piață om trăznit
De nebunia prețurilor
Și să regrete ca-ndrăznit

Să dea nădejde gândurilor
Că vor avea cu ce plăti
O trăistoară cu legume,
Încât să n-aibă ce găti
Și veșnic viața să-și rezume
La-ngândurare la dureri,
La foame, frig, hoții, tristețe,
La necredință, la căderi
Și la trăiri fără noblețe!
Și, Doamne, ce frumos afost
Când Revoluția Română
Ne-a oferit un falnic rost
Și libertatea ca stăpână!
S-a ars în iurșul de foc
O nesfârșire de iluzii...
Dar nepunând nimic în loc,
S-au strâns un munte de confuzii!
Furați de visuri și de-avânt
Am pierdut lupta și eroii,
Imboldul nostru-a fost înfrânt,
Viclean au răbufnit ciocoii...
Speranțe, gânduri frământări,
Fiind curate și plăpânde,
Ne-au fost mănjite-n așteptări,
Primind pentru curaj osânde...
Unde sunteți voi, mari iubiri,
Voi, clipe de nemărginire,
Născute-n demne răzvrătiri?
Cum de vă stingeți în neștire!?
Nimic n-a mai rămas din noi
Din toată sfânta revărsare;
Revin durerile-n `napoi
Ca o cumplită nepăsare!
Unde ești Tu, aprig român,
Să-nlături banda trădătoare,
Să fii soldat, crștin, stăpân
Peste o țară-n lăcrimare?...
Să-ngenunghem în fața lui
Când fapta bună și-nțeleaptă
Cu jertfă dă și nimănui
Nu-ngăduie lege nedreaptă!
Atât mai cer Celui de Sus:
Să-mi văd că țara iar prosperă,
Să-i fiu rebelul ei supus,
Slujindu-i dragosrtea severă...

Din ochi nu lacrimile-mi curg,
Dar simt în cuget răzvrătire
Că mi-a fost dat ca să parcurg
Trăirea ca-ntr-o rătăcire.

Trec oamenii pe străzi ursuzi,
Având încrederea haină;
De soarta lor să nu-i acuzi,
Căci n-au, sărmanii, nicio vină!
Predeal, sept.2004

...Sufăr pentru tine

Țară, sufăr pentru tine:
Din peniță-mi curge sânge,
Din cuget revărs suspine
Și-n restriști inima-mi plânge!
Multe fapte mă intrigă,
False rosturi mă revoltă,
Teama noastră în van strigă,
Nepăsarea-i dezinvoltă;
Nu găsesc în jur putere,
Lumea este istovită
Și se-afundă-n grea tăcere
Săracă și umilită.
N-o atinge înălțarea,
Niciun imn nu o seduce
Și nu-i află-ngândurarea
Rătăcită-ntr-o răscruce.
Încotro să se îndrepte
N-o mai sfătuieste Magul,
Veacul chiar băjbâie trepte,
Doar și-o-mpinge mai sus steagul!
Lipsită de dor, de stele,
Cât te-ai coborât în noapte,
În îndurerări răskoapte,
Fără-mpotriviri rebele!
Unde-ți e mândria rară,
Unde-ți e fala străveche
Ce-o purta odinioară
Un neam brav fără pereche?
Ce fac fii tăi cei vrednici,
Nu îți simte suferința?
Cărturarii nu-ți sunt sfetnici,
Nu-ți sculptează năzuința?
Frunte-n fața cui se pleacă ,
Ce-nchinare te subjugă?
Ai la cârma ta nerozii
Ce-au mănjit Patria-n ură
Ori i-au substituit plozii
Ce și-au mai tocit din zgură!

Ei se poartă ca pirații,
Ca bețivii, ca tâlharii,
Făcând rău ca Necurații
Și mințind ca potlogarii.
Cui ai dat timona Țării
Amăgită revărsare!
Ne pierdem în largul zării
Și ne scufundăm în mare!

Poema regală

Mihai Intâi, distinsul rege, se-ncruntă grav și meditează
De i-au fost faptele-mpotriva ori Soartă tristă el urmează...
Gânduri aprinse-l împresoară și-ntrega viață-și amintește,
Înșiruindu-i vechi imagini în care demn se regăsește:
Străbunii falnici, plini de jertfe, impun o pildă pentru sine,
Umplându-i sufletul cu țelul îndatoririlor divine;
Nimic fără Dumnezeu i-a fost deviza de-a străbate-n viață,
Spiritolui dându-i forță și-nnobilându-l cu povață.
Sub cerul țării-a deschis ochii, în școli a deslușit credințe,
De pretutindenii strângând doruri și-ncredere în biruințe,
Sorbind putere și-nălțare din obiceiuri și cultură,
Iar din a vremurilor pildă o nesecată-nvățătură.
Cu oamenii se-avea ca frații și împreună duceau greul
Ca patria să progreseze, urmând spre demnități traseul
Dorit de cărturari destoinici, buni patrioți, cu-alese haruri,
Ce s-au slujit în orice clipă de-ale democrației daruri.
Țara era îmbelșugată, frumoasă, harnică, avută,
Invidiată pentru fală, pentru prestanța ei - temută!
Tâlharii o pândeau cu poftă, spre aur se-așteptau pungașii,
Escrocii se uitau spre sonde, iar la hotare pândeau lașii.
Entuziasmul, pacea, munca erau ca și o rugăciune
În devenirea României spre o aleasă națiune,
Având suprema ei chemare, de mii de ani neîntreruptă,
De-a-și apăra ființa sfântă născută pe câmpul de luptă.
Cu jind au tot privit dușmanii cum izvorau din glie gâtle,
Iar din sclipitile de cuget cum cresc nădejtile române,
Să se afirme-n lumea largă prin spirit și prin demnitate,
Căci existența-i îndelungă e oază de latinitate.

II

Dar, înspre mijlocul de secol, se tot făcea simțită groază,
Ce-ntuneca la Est Pământul, iar în Vest da în metastază;
Lupta mortală dintre clase – dementa ură dintre rase;
S-a pomenit, sărmana țară, strânsă-ntre patimi veninoase;
Două imperii fără milă, absurde, criminale, oarbe
Cu lăcomie de balauri a început a ne absoarbe,
Smulgându-ne din noi ființă și desfătându-se-ntre ele;
Noi înșine să ne ucidem, mușcând otrăvurile grele.
Ne-au împărțit apoi feroce, ca între două maxilare,
Una-înghițind Basarabia ce japca și nerușinare,
Alta luând Transilvania, ca să o vândă pe tarabă

Amicilor de cârdășie, făcând-o din prințesă – roabă!
Și, tot atunci, ca pe-o fărâmbă, fără ca ea să-și afle vina,
Din dreptul inimii române ne-a fost luată Bucovina,
Iar ca supremă dușmănie, a-nfipr și mai adânc caninii,
Că-i minunat Ținutul Harței – să știm cine ne sunt vecinii!
Cade-n genunchi și-acum, cucernic, bătrânul rege, amintindu-
și;
Încotro oastea să-și îndrepte; spre Germania ori către ruși?
O, ce profundă chibzuință! Tu, c-o micuță țărișoară,
Să te înfrunți cu însuși Iadul? Patria ta cum să nu piară?
Doamne, ce grea este coroana! Căci nu mi-e dat a înțelege
Atâta nedreptate-a sorții – se tânguia lovitul rege...
Îți poartă crucea suferinței! Pe fruntea ta tu îmi porți mirul,
Parcă, spunea dumnezeirea, *urmează doar credinței firul...*
Cum își fac jocurile hâde puterile fără hotare,
Când interese egoiste tot ce-ntâlnesc calcă-n picioare,
Neținând cont de omenie – voința lor e fără de lege
Ce-și lasă crima-n Omenire – nimic de lume nu se alege!
Vorbesc de pace, de dreptate, democrație ideală,
Dar nu-i decât jaf și minciună – nerușinare infernală;
Tupeu, dureri, moarte și haos se răspândesc pe tot Pământul,
Fără să își asume vină – își spală fața și veșmântul...
Ce vrenuri crude, ce durere trăia intens regele țării!
Să cumpănească ce-i mai bine, să dea răspunsul întrebării:
Din tot ce-a fost noi ce rămânem când patria e schilodită?
La arme! Nu-i o altă cale! Ființa ne e cotropită!
Și, sângele curgând șiroaie, s-a frânt războiul – jumătate;
S-au întors armele în luptă, spre a cuceri tot ce se poate;
Un gest de rege fără teamă – de-o demnitate fără seamăn,
A fost făcut cu spirit ager, cum n-a mai fost un altul geamăn,
Salvând de alte suferințe, realipind pământuri sfinte
La sânul țării încercate în confruntarea cea fierbinte...
O, nu te bucuri, rege mândru, chiar dacă lumea te aclamă!
Tu știi, mai bine decât alții, ce grele griji de-acum te
cheamă!

III

Se întetește comunismul, la noi vrând să își facă veacul,
Și, de pe tancurile roșii, în suflet ne pătrunde acul
Cu infinitele otrăvuri ale doctrinei ucigașe,
Spre a ne pierde de credință în ură și-n trăiri vrăjmașe.
Târâți în încheștarea oarbă dintre puterile haine,
Ce-n tăvălugurile morții se poartă ca niște jivine,
Ne-a fost ursit să-ndurăm chinul destrăbălării bolșevice
De nedreptate nesătulă, fără virtuți – morții complice!
Deși luptai, rege puternic, cu dragoste fără măsură,
Să nu își instaleze traiul necredincioasa dictatură
Pe plaiurile României, n-a fost să stăvilești domnia
Dezmățului asupra vieții ce-și manifestă grav câinia!
Pacea a fost nesocotită, țara furată și-nșelată,
Alegerile plătuite, credința noastră defăimată,

De aliați dați deoparte; lăsați în gura lăcomiei
A fost ca singuri să ne zbatem numai sub grija monarhiei:
Mihai, regele României, cu-a lui puternică prestanță,
A fost o stavilă solidă, ținând urgia la distanță,
Că tare-ar fi vrut bolșevicii să fim țară sovietică
Lipsită de a ei ființă, fără limbă și...eretică!
Te-a susținut cu drag poporul, dând piept direct cu K.B.B.-ul,
Cu împilarea și omorul, răul aflându-și apogeul...
Au împânzit oamenii strada, îndemnând la nesupunere
Față de clica comunistă – o cumplită descompunere
Ce-a-nfipt printre studenți teroarea; o mie condamnând să
moară,
În cazu-n care Maiestate, voiati să nu plecați din țară;
În joc e viața lor sau tronul...Ați hotărât, cu jale-adâncă,
Căci sunt ca îngerii cei tineri, iar îndurarea e româncă,
Să Vă uitați propria vrere, fără-ndoială de-a alege;
Și-ați abdicat, de dragul țării! Divin Destin, Mărite Rege!
Cu demnitate purtați clipa ce Vă clădește nemurirea;
Oriunde v-ați afla prin lume, a noastră fi-va dăruirea...

IV

Ce jale bântuie prin țară, ce greu se regăsesc românii
Când pretutindeni necredința se-mbrățișează cu păgânii
Și unde-i glia mai frumoasă, iar oamenii cu demnitate,
Acolo nu convine urii, acolo este nedreptate!
O carceră hără hotare ne este țara jecmănită –
Se prăbușește viitorul, iar inima ne e rănită;
Întemnițări, foamete neagră; urgii, glasuri stinse și cătuși;
Dureri adânci și dușmănie; speranțe arse, visuri – cenuși!
Nu disperăm, rege-n surghiun; de unde ești imboldul vine
Pe străzi, în case, orișunde și-nflăcărat ne întreține
Aprins în cuget dorul aprig de libertate și-nălțare,
Pentru ce-am moștenit în suflet din tot trecutul nostru mare.
N-au fost supuși ușor românii; le-a ascuns munții-mpotrivirea,
Dârză le-a fost fiecă luptă și-ncrâncenată răzvrătirea...
S-au stins oștirea, cărturarii, poeți, artiști, oameni de seamă,
Mari patrioți, elita vieții; viteji cu toții – ca de-o mamă;
Au fost uciși, închiși în lagăr, în ocne, la Canal, prin baltă
Fără vreo vină – făceau umbră; prestanța lor era prea-naltă!
Rămași fără nicio valoare în școli, în viață, în cultură,
S-au născut false idealuri, dospite parcă-n bătătură.
Ne-am prăbușit, astfel, din zboruri și-n noi, de-atunci, n-am mai
fost la fel,
Am pierdut forța și nădejdea – patria avea chiar alt drapel;
S-au răsturnat vechile rosturi, pierzând și sfintele deprinderi
De-a fi stăpâni, cinstiți și harnici, și-am adoptat numai
pretinderi.
Am uitat orice cuviință, pândindu-ne ce vorbe spunem,
Vânzându-ne pe bliduri pline și chiar prietenii-i răpunem;
Teroarea, frica, pușcăria ne-au descompus în slugi umile;
Străbunele îndemnuri sacre le deslușim doar ca fosile...

Încovoiati de sărăcie și-ndepărtați de libertate,
Am fost o masă de manevră lipsită de identitate,
Docilă, searbădă, umilă, rănită de dorinți, tăcută,
Desprinsă de trecut și oarbă, pierdută în prezent și mută.
Jumate secolul s-a dus, trăind închiși după zăbrele
În mlaștina fără deschideri, propice pentru izuri grele;
Nu s-a văzut deasupra zării, virtutea n-a pătruns privirea,
Iar nuferi n-au crescut în preajmă, căci s-a-mpietrit în noi
simțirea

Mereu n-am afundat în mături, n-am deschis aripi către stele
Să știm ce este-n largul lumii, nu doar să lustruim podele;
Chirciți fiind în ignoranță ori impregnați în falsitate,
Spre rațiuni nu mai accedem, ci doar spre răni nemeritate.
Regimul morții sociale în care individul piere
Furat de merite și drepturi, condamnă lumea în tăcere;
Nicio durere nu se-aude, niciun suspin nu se-ntrevește;
Nu-i cine să le înțeleagă, orice ai spune nu te crede!
Da, numai dacă lauzi tagma, minciuna, necredința, spaima;
Dacă slujești nemernicia și dacă duci prostiei faima,
Înveșnicind megalomanii în patimile de putere,
Abia atunci capeți valoare – de lingi otrăvuri cu plăcere!
Nu îți e dată înălțarea, ci doar ambiții nesfârșite,
Fără vreo cale de izbândă spre libertăți întrezărite,
Urmând să-ți pângărești ființa, hrănindu-se cu nepăsare
Și proslăvind hâda Putere și nebunia ce o are...

V

Îndepărtat de țară suferi cu noi de-o seamă - laolaltă;
De-acolo multe răni ne vindeci și, Rege, viața Vă tresaltă
La tot ce-nseamnă România, căci nu Veți uita jurământul
De dăruire și credință până Vă Veți afla mormântul.
Știm că ești, ne ești chemare, simțim un sprijin mai puternic
Să putem trece de teroare, să credem în Atotputernic
Și să găsim în noi tăria de-a relua firul de viață,
Rupând zăgazul închisorii printr-o decizie semeață...
Gânduri limpezi lumea o străbat și se aprind nădejdi mocnite,
Se iscă-n conștiințe-ndemnuri, se desfac aripi ținute,
Viața de dincolo de viață pulsează în Suflare nouă
Și se trezește Omenirea din noaptea seacă, fără rouă.
Popoare adâcite-n spaima unui veac plin de întristare
Privirile și-au dus spre ceruri și s-au desprins din înclăștare,
Clădindu-și brav o altă soartă; se redescoperă pe sine,
Își șterg izvoarele de lacrimi și ard doctrine asasine.
Și noi, românii, mai amarnic, ne-am răsculat cu flori în mână,
Dar am căzut pe caldarâmuri și ne-a curs sângele-n țărână;
Și-au stins seninul din privire tineri ca îngerii din slavă,
Căci n-au mai vrut ca viața pură să și-o scufunde în otravă;
A umplut străzile de oameni o invocație divină,
Ei evadând în libertatea ce-a prins în suflet rădăcină;
Un singur strigăt fiind țara, de groază au fugit tiranii,
Că-n toată bucuria lumii credeau c-ar fi erupt vulcanii...

O, zi de vie regăsire! Ne-am pus nădejdi în tine
Să reclădim iar România și, înălțând-o din ruine,
Să îi redăm iubirea noastră, s-o vindecăm de aspre rele
Și s-o slujim cu-nflăcărare, și s-o gătim în colb de stele...
Au apărut însă lacheii, Securitatea, profitorii
Și-a fost să înfruntăm iar moartea, iar izbucnirile terorii;
Diversiuni, minciuni și gloanțe, alarme, teroriști, tortură
S-au aruncat asupra noastră precum fosta nomenclatură.
Și nu au altă înzestrare decât să fie-o răzvrătire
Ca să păstreze privilegiile din zilele de asuprire
Și să preia noile frâie, căci nu vor să se *întineze*
Valorile socialiste...Orice schimbare să stagneze!

VI

Când Revoluția Română în suflet ne-a aprins lumină,
Iar pe nădejdi ne-au crescut aripi, credeam că cerul ne domină...
S-a năpustir însă la cârmă o nouă șleahță comunistă,
Jurând că am scăpat de chinuri – că nici n-au fost, rău nu
există...
Dar ne respinge Europa oricât ne-ar fi glasul de tare
Și afișăm bune intenții, nu ne dau faptele crezare;
Mimăm că vrem democrație și despărțire de minciună,
Dar denigrăm libera lume și lăncezim ca-n văgăună.
Diversiunea e la modă, iar bârfa flutură pe stradă,
Sunt denigrați străbunii țării și a eroilor pleiadă,
Se vâra-n minți nevinovate otrăvuri și păreri perfide;
Tot ce-a fost bun și de valoare să pară rele și stupide.
Istoria e pângărită cu împlinirile de veacuri,
Partidele de avangardă sunt ponegrite – grele-atacuri,
Să credem că acum ne naștem - ei fiind întemeietorii
Creați de zbaterea revoltei – s-au defint biruitorii!
Tu, Rege, însuși ai fost ținta cea mai atinsă de insulte
Considerându-te pericol, cu gânduri rele și oculte,
De spaimă că reiei puterea care, de drept, îți aparține,
Iar impostura lor dispare cu-nvinuirile meschine.
Dar Ați trecut peste opreliști, simțind chemarea noastră vie,
Iar dorul Tău de regăsire ne-aprinde inima – făclie;
S-a strâns mulțimea să Vă vadă și să-nțelegeți că Vă-așteaptă
Definitiv să fiți în țară – o-ncurajare sfântă – dreaptă!...
Sunteți aici, din nou acasă; măreață-i clipa Maiestate!
Căci Domnul chiar prin țară umblă, spre marea Ta seninătate;
Te poartă-n suflete românii și ochilor nu dau crezare
Când îți revăd înflăcărarea, când le reiei îngrijorarea.
Suntem pătrunși de triste gânduri – Îți este greu, noi știm, și Ție
Când ne conduce impostura ajuns-n frunte prin hoție,
De ne-nvârtim în idei false, iar de dureri nu ne desprindem;
Respins e actul de dreptate – de vechi apucături depindem...
Nu ne apripiem de viață și ca-n cochilie ne zbatem;
Lipsind gândirea de-nălțare, spre libertate nu răzbatem;
Ai nimănui pe lume suntem, închiși în noi, săraci și singuri,
Amenințați de negăsire, împinși de neputință-n ringuri.

Spre cine să ne ducă pașii să cerem sprijin și frăție,
Când ușile ne sunt închise neprezentând garanție
Că punem stavilă erorii de a nesocoti trecutul
Și-a agita idei înguste că suntem totul și-nceputul...

VII

Venim la Tine, Mihai rege, că-Ți este voia la-ndemână,
La adăpost să fie țara și-n urmă să nu mai rămână,
Să îi ajuți pe ei, Puterea, de-a cuceri spiritul zilei,
Să trecem peste-napoiere, să stergem lacrimile milei...
Revine regele în țară, că-i dragostea Lui cea mai mare,
Și-asumă doruri și răspunderi, pătrunde-n lume cu mirare,
Bate la porți, deschide gânduri, în numele nostru vorbește;
Toți diplomații, toți monarhi speranță-n inimi ne trezește...
Cât de senin înfruntă veacul și tot ce a născut durere!
Fug detractorii săi înlături – parc-am trăi reînviere;
Mare putere de iertate poate avea numai un rege;
Pășește pe pământul țării și în genunchi se reculege:
Nu-mi da, Părinte, bucurie; de-ajuns îmi este mulțumirea
Că-mi văd poporul iarăși liber – prin el îmi aflui izbăvirea;
Nu-mi odihni vreodată grija de a-i vedea fruntea senină
Și nu-L certa pentru vreo faptă, căci pentru toate eu am vină!
Dă-mi mie orice suferință, pe El însă ține-L departe;
A Lui este Eternitatea – eu să-L slujesc, atât dă-mi parte!
Să-L știu, din nou, pătruns în lume și înfrățit cu alte nații –
O armonie de popoare cu-aceleași rosturi și vocații...
Mihai Intâi de România, la față se înseninează;
Țara-i chemată să pătrundă în lumea-n care ea cutează
Să se considere o fiică de libertate iubitoare,
Mândră de originea ei sacră și-n Soarta ei nemuritoare.
Se împlinește Năzuința – însăși Istoria se-nchină,
Ne stingem lacrima din suflet, încrederea iar ne anină...
Nu vom ști, poate, niciodată îndurerata-Ți dăruire;
Primim ce credem că-i *al nostru*, uităm de jertfa Voastră, Sire!
Menirea vieții Tale-i scrisă în sacrificii personale
Și-n dureroasa nedreptate a necredinței mondiale;
Nu Te mai temi de suferință, e goală cupa cu otravă;
Senin desfizi Destinul vitreg și Îți porți crucea Ta spre
slavă!

Predeal, nov. 2002

*

Suspînul și închinarea mea cea din urmă

Patrie, Patrie, peste nu prea mult timp îmi voi lua adio de la tine, pentru că viața mea știe că este vremea să-și stingă vâpaia din acest Univers. Doar acest deznodământ mă poate determina să ne despărțim.

Viață și Patrie! Împreună sunteți parte componentă a ființei mele. Un edificiu indestructibil înnobilit de iubire profundă! Vă iubesc ca pe mine însumi, căci înșivă din același duh izvorâți. Constituiți înălțarea, mândria și zâmbetul pe care gândurile mele le-a putut închina neamului românesc.

Tot ceea ce am cugetat ori am visat și înfăptuit la voi, Viață și Patrie, se oprea întotdeauna conștiința și poposea dogoarea sufletului meu. Dar oricât aş scrie despre modul în care sentimentul iubirii de Patrie m-a îmbrățișat de-a lungul întregii mele existențe, niciodată nu voi considera că am spus pe de-a-ntregul, întocmai și pe deplin, cu putere de persuasiune pentru a fi înțeles.

În casa părinților mei am trăit în vraja Istoriei, a Datoriei față de Patrie și a Credinței. Această adevărată sfântă treime cetățenească m-a însoțit întotdeauna pe drumul vieții, îngăduindu-mi să deslușesc în lume faptele meritorii închinat Patriei ori pe cele reprobabile pe care unele ființe apatride i le-a hărăzit cu dezmațul nepăsării și, cel mai adesea, cu patima răutății.

În inima mea sunt săpate urme dureroase, tare scheletice, de către suplicii istorice. Așa s-au imprimat, încă din copilărie, cremenile dureroase ale amputării din trupul viguros al țării Provinciile Transilvania și Basarabia, precum și detronarea samavolnică a Regelui Mihai I. Și tot la fel de chinuitor, am simțit în suflet otrăvirea trupului și a cugetului timp de o jumătate de secol de către regimul comunist slugarnic unei ideologii nefaste pro-sovietice.

Aceste grave exemplificări nu au un caracter abstract, vag, cu iluzii de probabilitate, ci se manifestau concret, direct, dureros. Fiecare zi aducea o nouă nelegiuire, o dușmănie ori o trădare. Înșelarea și minciuna, prigoana ori crima erau prezente oriunde, înfrângând opoziția, împotrivirea, revolta. Munții și câmpiile, lagărele și cimitirile neștiute sunt sfinte mărturii pentru iubirea și jertfa celor pentru care ființa Patriei a fost mai presus decât propria lor viață!

Acestor eroi din firea numelui românesc le închin gândurile mele, Lor le datoresc libertatea mea de astăzi și nădejdea că va veni curând vremea Renașterii Naționale. Stă în grija generației de astăzi, ca și în a celor viitoare, să purifice de colbul indiferenței față de soarta Patriei simțirile celor ce s-au ivit pe aceste meleaguri din îngăduință Divină!

Trebuie să spun că iubirea de Patrie nu este o desfătare întâmplătoare, o recreație a spiritului dornic de alternative relaxante, ci este ca o stare de veghe permanentă, ca un efort plăcut și conștient făcut într-o cursă Maraton, ca o răspundere iubitoare părintească, ca o cruce de purtat toată viața spre biruință.

În acest mod am avut marea fericire de a-mi iubi țara mea, România, de a-i simți propria ei dăruire față de ființa mea, chiar și atunci când nu i-am văzut suferințele. Și ce stare de beatitudine, de împlinire și de înălțare mi-a fost apropierea mea de Divinitatea Patriei! M-am simțit iubit, onorat, încurajat. Am căpătat sentimentul că și mie mi se adresează îndemnurile străbune, că îmi revine menirea de a-i fi un demn oștean de strajă și că însumi am de lăsat urmașilor mei misiunea de a o adora și de a-și dăruia viața pentru Eternitatea României!

Sunt fericit că în această viață am iubit Cuvântul, Înălțarea și Strămoșii; Patria mea de Dor și de Nemurire!

CUPRINS

- Versuri –

O, Patrie.../6
Aș vrea.../11
Te lauzi.../11
Nu vă convine vouă.../11
Mă știu.../12
Să văd.../12
Peste pământul țării.../12
Lăsați-mi drumul liber.../13
A parveni.../13
Doamne,/13
Am cunoscut.../14
S-aștern romanul.../14
Un secol a trecut.../17
Nu mai sunt.../17
Cu mulți bani.../18
A trecut.../18
Eu nu mai cred.../18
Eu pentru voi.../19
...Multe am de spus.../19
Români!/20
N /21
În timpurile noastre.../22
Nu mă mai cunosc.../22
Într-un veac.../22
Idei frumoase.../23
Pe mine însumi.../23
Celor.../24
E țara.../24
Nemulțumirea.../24
Prin viața mea.../25
Nu mai implor.../25
Ne-am risipit.../25
Ce nație.../26
Mă tot gândesc.../26
De mi-ar fi dat.../28
În tren.../28
Nu mă împac.../29
De câtye ori.../29
Lăsați să vină.../29
De-atât urât.../30

Bogat în desfătare...30
Mai am încă.../30
Nicio răsplată.../30
Pe când.../31
Eu voi pleca.../32
Catrene / 34-36
Se furișează.../36
Îngăduim pirateria.../36
...Să vă răsculați!/36
Sunt unii.../37
Mă porți.../37
În țară estejale.../37
Știam demult.../38
Eu n-an să iert.../38
Din vâgăuna mea vă strig...38
Rechizitoriu.../39
...Dreptatea să ne-ndrume.../44
Trec oamenii pe străzi.../47
...Sufăr pentru tine.../51
Poema regală /51

